

Debatindlæg om Skolen 2015-2019

Til Jyllands-Posten især

Allan.Tarp@gmail.com

www.Mellemskolen.net

Indhold

Hvad med en fælles tur til Ontarios skoler?	1
Bevisgale matematiklærere på afveje	1
Invitation til en matematikduel.....	4
Skru ned for dampuniversiteterne.....	5
Stop folkeskolen efter 7. klasse	6
Katolsk matematik, og protestantisk	7
Naturligt, at unge fravælger tvangsklasser	8
Vi skal gentænke hele skolesystemet	9
Med en todelt folkeskole vil lederne stå i kø.....	11
Med pligten kommer lysten til erhverv	12
Lærerflugt fra ”tvangsklassen”	14
Udkantens problemer skyldes tvangsklasser	15
Tvangsklassen gør karakterer til en joke	15
Uden tvangsklasser kommer 100% igennem.....	16
Med præstationskarakterer kan både mobil og PC beholdes.....	17
Katolsk matematik, og protestantisk	17
Giv drengene en chance - afskaf årgangstvang fra 7. klasse	17
Et forhistorisk gymnasium	19
Regionen bør forebygge mere	20
Psykiatrien har også brug for forebyggelse	21
Hvem vil bruge §25a til at afskaffe tvangsklasser fra 7. klasse.....	21
Psykiatri og druk skyldes ødelagt identitetsarbejde i tvangsklasser.....	21
Talentbevarelse, en konservativ kerneopgave	22
Frie halvårshold fjerner tvangsklassens ti plager.....	22
Fravær skyldes en latterlig karaktergivning	24
Lærernes historiske chance.....	24
Dannelsesskolen som et fængsital	25
Karakterer er en god ting	27
Videnskapital til alle - eller Marximalstat	27
Konservatismen bør bevare begavelse, beboelse og befolkning	29
Hvem ler højest af gymnasiets latterlige karaktergivning	31
Rethink skolerne i Aarhus	31
Superskoler i Norddjurs.....	32
Toubroskolen kan bevares som hønemor-skole	33
Dannelseskorstog skaber skolekrig, som kan hindres af en OECD-ledet skolekommission.....	33
Tvangsskolens 10 plager står i vejen for fremtidens folkeskole.....	36
Regionsrådsvalget er en hån mod demokratiet.....	38
Ingen ingeniørmangel med fireårige STEM-klasser.....	39

Hvad med en fælles tur til Ontarios skoler?

DEBATINDLÆG TRYKT 9.1.2015

Tak til formændene for Skolelederforeningen og Lærerforeningen i Aarhus, som 29/12 efterlyser flere ressourcer til verdens i forvejen bedst finansierede skole.

Jeg har tre ønsker til de to formænd: Er I venlige at holde op med at kalde folkeskolens elever for børn? For efter kønsmodningen omkring syvende klasse er de ikke længere børn, men unge mennesker. En forskel, der anerkendes i resten af verden, som opdeler skolen og læreruddannelsen i to: en primærskole for børn og en sekundærskole for unge.

Sig nej til rundvisningen

Andet ønske: Gider I godt tage hinanden i hånden og aflægge et tredages besøg i en skole i Ontario i Canada, som har inspireret folkeskolereformen? I skal takke nej til en rundvisning, men bede om lov til at sidde i et klasseværelse.

I primærskolen vil I kede jer, indtil I langsomt opdager, at skolen drives efter hønemor-modellen, hvor en klasse har samme lærer til læsning, skrivning, regning, naturfag og samfundsfag. Samt at læreren undgår stress ved at specialisere sig i ét klassetrin, og derfor kun har én klasse og hurtigt kan yde individuel hjælp på børnenes aktuelle niveau. Og året efter får klassen en ny hønemor.

Chok i frikvarteret

På sekundærskolen kommer chokket allerede i første frikvarter. Læreren bliver siddende, og klassen forlader lokalet. Hvor skal eleverne hen? Til vidt forskellige halvårslige fagblokke.

Gisp, klassen findes ikke! Og gisp igen; lærerne stortrives i egne lokaler, hvor de kun underviser i deres hovedfag!

På tredjedagen kommer så næste chok: Den er en gentagelse af foregående dag.

De nordamerikanske sekundærskoler bygger på den overbevisning, at der bor et talent inde i hver enkelt elev, og at det er skolens opgave at afdække og udvikle de individuelle talenter gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke. Går det godt, siger skolen: »Godt job, du har talent, du skal have nogle flere blokke«. Hvis ikke, siger skolen: »Godt forsøgt, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt. Nu finder vi i fællesskab en anden teoretisk eller praktisk blok, du kan prøve kræfter med det næste halvår.«

Et passende nytårsforsæt

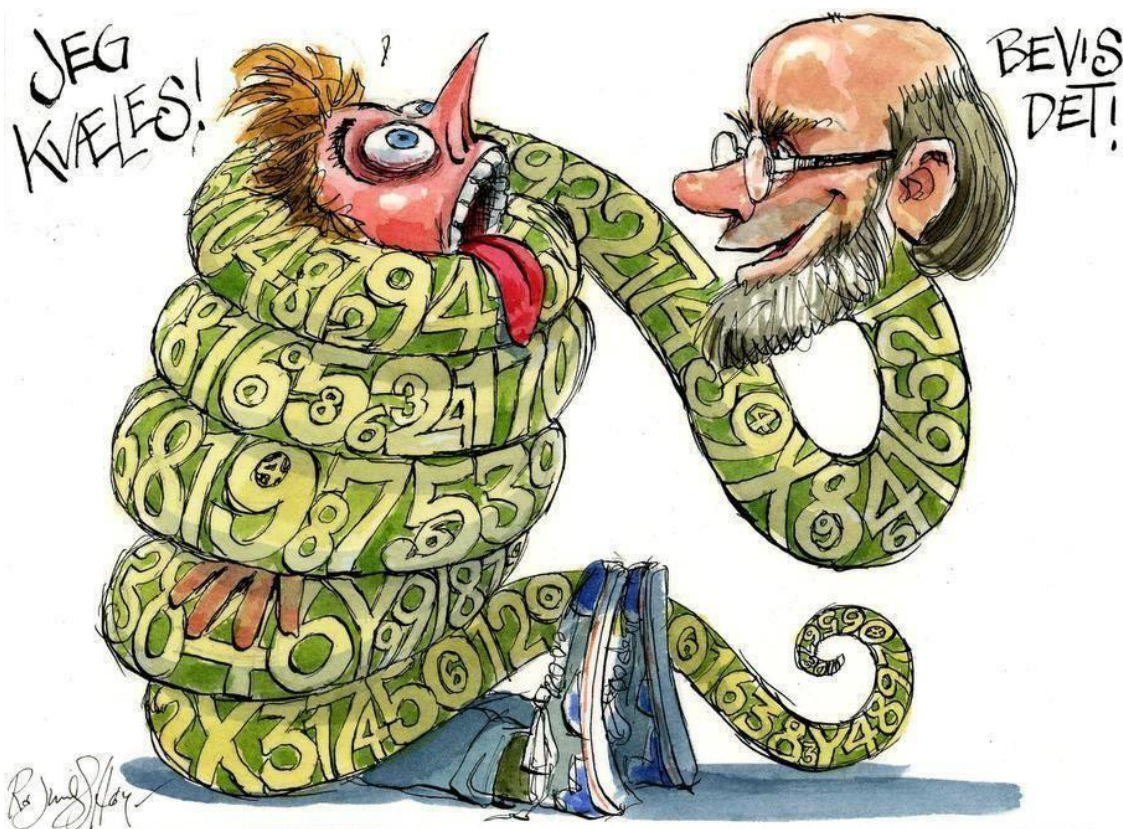
Det tredje ønske: Således inspireret af egne oplevelser med den canadiske mønsterskole, er I da venlige at indrette de aarhusianske skoler på samme måde?

Så kan Aarhus vise resten af landet, at kun med en fuld Ontario-model får folkeskolereformen succes. Og så svært er det vel ikke at opdele de nuværende skoler i en primærskole med hønemødre for børn og en sekundærskole, hvor de unge kan udvikle deres talenter gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke? Det vil da være et passende nytårsforsæt for formændene.

Bevisgale matematiklærere på afveje

KRONIK TRYKT 2.3.2015

Væksten i dansk økonomi kommer, når drengene får lov til at udfolde deres regnetalent. Derfor må beviser væk fra matematikundervisningen.

Tegning: Rasmus S. Høyer

Drenge elsker at regne. Og med en tidssvarende regneundervisning ville hver anden dreng være ingeniør som 22-årig. Og dermed skabe den vækst, som politikerne så inderligt ønsker.

Men drengenes regnetalent kvæles af bevisgale matematiklærere, som byder velkommen til gymnasiet med spørgsmålet: »Hvad er vigtigst i matematik?«

»At regne rigtigt vel.«

»Nej. Det vigtigste er beviser. Og jeg vil nu bevise, at I ikke kan regne rigtigt. Hvad er en over to plus to over tre?« En elev siger: »Ja, en og to er tre, og to og tre er fem, så svaret må være tre over fem.«

»Nej!« triumferer læreren. »Brøker kan først adderes, når deres nævner er ens. Derfor skal brøken en over to først forlænges til tre over seks; og brøken to over tre skal forlænges til fire over seks. Nu har begge brøker nævneren seks, og de kan derfor adderes til brøken syv over seks!«

»Jamen, ét æble blandt to frugter plus to æbler blandt tre frugter er da tre æbler blandt fem frugter, og kan da aldrig give syv æbler blandt seks frugter?«

Gør som resten af verden, afskaf mundtlig eksamen i matematik.

Hvortil læreren overbærende bemærker: »Kære klasse, som jeg netop har bevist, har folkeskolen ikke formået at lære jeg brøkregning, så før vi går i gang med matematikkens smukke beviser, er jeg åbenbart nødt til at give jer et kursus i brøker, som vi her kalder rationale tal.«

Senere tager læreren så fat på geometrien: »Kender I Pythagoras læresætning?« »Ja, den har vi allerede regnet mange stykker med.« »Men kan I også bevise den?« Det kan klassen ikke, og ser i øvrigt ingen grund til at bevise en læresætning, som har overlevet flere tusinde år uden at blive modbevist.

»Desværre bygger beviset på multiplikation af parenteser, og det har folkeskolen heller ikke lært jer, så derfor tager vi først et kursus i grundlæggende algebra.«

Sådan forløber de næste år, indtil læreren afslutter sin undervisning med at give et bevis for fagets diamant, integralregningens hovedsætning, som siger, at summen af mange små tilvækster giver en stor tilvækst, der kan beregnes som forskellen mellem sluttal og bgyndelsestal. En banalitet, som kun bevisgale matematiklærere kan finde på at bevise.

Så oprinder eksamensdagen. Den skriftlige eksamen går godt ved hjælp af de nye formelregnere, som kan løse ligninger. Den mundtlige eksamen ender ofte i en katastrofe, især hvis man trækker et dræberbevis.

Det går godt, så længe eleverne kan holde sig til det, de har læst op i forberedelsestiden. Herefter går de ofte i stå til trods for byger af ledende spørgsmål fra læreren. Til sidst får de så en lille beståkarakter, for man dumper jo så nødtigt elever til en mundtlig eksamen.

For at komme ind på universitet må de unge så tage faget en gang til på gymnasial supplerings, hvor jeg nu underviser efter afsluttet gymnasiekarriere. Og hvor mange ændrer deres dumpekarakter til en topkarakter, når de bliver eksamineret i den projektmatematik, som loven kræver.

Bevismatematikken blev nemlig forbudt ved gymnasireformen i 2005. Nu skulle de unge i stedet udvikle matematikkompetencer ved at få indsigt baseret handleparathed. Så nu skulle vægten flyttes fra beviser til begrebsforståelse og løsning af problemer fra virkeligheden.

Men matematiklærerne fortsatte bare med deres bevismatematik. De er nemlig ikke lærere, men kandidater med en halv forskeruddannelse fra universiteter, som har indoktrineret dem med, at matematik uden beviser er utænkeligt. Og som undlader at oplyse dem om, at beviser er en blot hundrede år gammel mode i et fag med flere tusinde år på bagen.

I antikkens Grækenland var matematik en fælles betegnelse for viden om himlen, om lyd, om former og om tal. Senere blev læren om himlen og lyd til astronomi og musik. Tilbage blev kun to fag, som i dag kaldes geometri og algebra. Geometri betyder jordmåling på græsk, og da jord kan opdeles i trekanter, handler geometri hovedsageligt om disse. Regning kaldes i dag algebra, som på arabisk betyder at genforene.

Europas romertal var gode til at tælle med, men umulige at gange sammen.

Så regnekunsten stod i stampe, indtil araberne kom med arabertal og med algebraens teknikker til at genforene tal.

Tal kan forenes til en total på fire forskellige måder, da der findes fire forskellige typer tal: ens og uens styktal og pertal. Uens styktal som 3 kr. og 5 kr. forenes med plus, ens styktal som 3 kr. fem gange forenes med gange. Ens procenttal som 3 pct. fem gange forenes med potensopløftning, og uens pertal som 3 kr./kg og 5 kr./kg forenes via deres arealer, også kaldet integration. Omvendt kan en total opdeles i enkelttal af de modsatte regningsarter: minus, division, rod og logaritme samt differentiation.

Så matematikkens indhold, geometriens trekantsregning og algebraens genforeningsregning, er såre let at lære, men også såre let at gøre uforståelig ved at indføre uforståelige fremmedord og kræve beviser for alt. Og ved at vende matematikken på hovedet, så den i stedet for at beskrive sin omverden beskriver sig selv ved at fremstille sine begreber som eksempler på mængder. F.eks.

omdøbes regnestykker til funktioner, der præsenteres som et eksempel på en mængderelation, der til hvert element i én mængde knytter netop ét element i den anden mængde.

Med mangelfuld læreruddannelse kunne danske matematiklærere søge inspiration på svenske gymnasier. Der er jo ikke særlig langt derover. Men nej tak. Danske matematiklærere ønsker ikke at se en veltilrettelagt regneundervisning, hvor læreren først gennemgår en ny regneformel, hvorefter klassen opbygger regnerutine ved at regne lærebogens mange opgaver af forskellig sværhedsgrad.

Ej heller må en svensk kollega overvære en dansk matematiktime, hvor læreren forsøger at få et fåtal med til gennemføre et bevis for en ny formel. Og hvor lærebogen er fuld af tekst, men mangler træningsopgaver, så resten af klassen i stedet må tilbringe tiden på Facebook.

Danske matematiklærere gør alt for at undgå en dialog. »Hvorfor den megen lærersnak? Hvorfor ikke bruge timen til at eleverne kan opbygge regnerutine?« »Af hensyn til mundtlig eksamen.« »Det må være din spøg, der er da ingen lande, der har mundtlig eksamen i et regnefag som matematik?« »Jo, Danmark har.«

Så kære politikere. Væksten i dansk økonomi kommer, når drengene får lov til at udfolde deres regnetalent. Derfor må beviser væk fra matematikundervisningen. Det nytter ikke at lave loven om, det blev den i 2005 uden effekt.

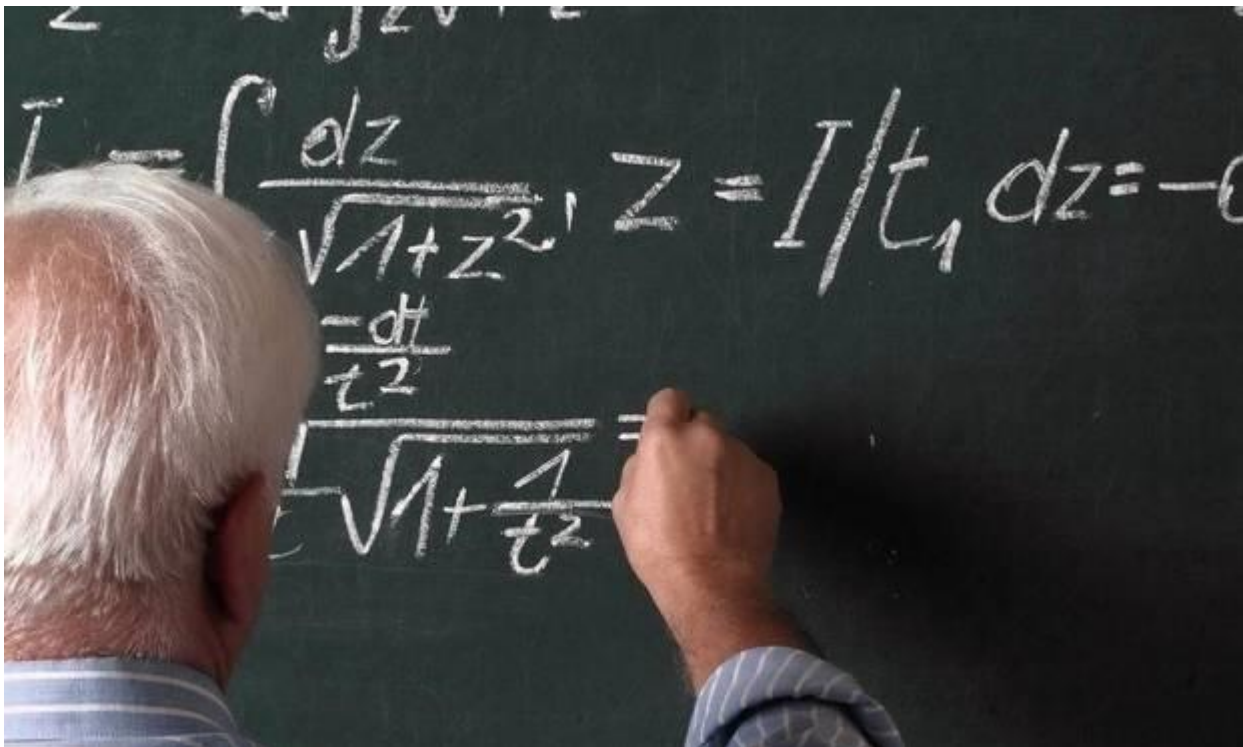
Løsningen er ellers såre enkel. Gør som resten af verden, afskaf mundtlig eksamen i matematik. Og tving universiteterne til at lave en samlet læreruddannelse for børn og for unge efter den model, som har givet Finland så stor succes i internationale undersøgelser.

Og tving udkantskommunerne til at vende afvandringen ved at indføre en fuld Ontario-model, så folkeskolens 7.-10. klasse omdannes til en nordamerikansk highschool til afprøvning og udvikling af den unges individuelle talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af teoretisk og praktisk art. Og med direkte adgang til ingeniørskolerne. Uden om gymnasiet, hvor bevisgalskaben hurtigt får ethvert regnetalent til at visne.

Invitation til en matematikduel

DEBATINDLÆG TRYKT 26.3.2015

Mængdematematikken lever videre i bedste velgående i den danske skole og læreruddannelse til stor skade for både elever og lærere.

Det, som skolen kalder matematik, burde i stedet kaldes "metamatisme", en sammenblanding af "meta-matik" og "matema-tisme". Arkivfoto: Mauritius images

Mange tak til Jørgen Steensgaard for reaktion (4/3) på min kronik (2/3) om, hvordan bevisgale matematiklærere kvæler drenges regnetalent. JS' modargumenter er så velskrevne, at de kan danne grundlag for en interessant matematikduel mellem to modsatte fagopfattelser. Udsagnet, at den virkelige verden ikke er en forudsætning, men kun tjener til illustration af matematikken, viser, at JS er tilhænger af mængdematematikken.

Ifølge denne er matematikkens grundlag en række selvindlysende påstande, som kaldes aksiomer. Ud fra disse kan man med logikkens hjælp udlede matematikkens love, f.eks. Euklids geometri. Så matematik skal læres for at skærpe logisk tækning. At matematik også kan anvendes, er underordnet. Og det siger sig selv, at man naturligvis skal lære matematikken, før andre fag kan anvende den.

Den "nye matematik"

For 50 år siden skabte denne mængdematematik den såkaldte "nye matematik", hvis fallit beskrives i den amerikanske matematikprofessor Morris Klines bog "Hvorfor kan Jørgen ikke regne?". Bl.a. med følgende dialog mellem en far og hans otteårige søn: »Hvad er 5+3?« »5+3 er det samme som 3+5 ifølge den kommutative lov«.

Tilsvarende beskriver Kline i sin store matematikhistorie på side 399, hvordan beviskravet i Euklids geometri hæmmede udviklingen af matematik i knap 2.000 år. Først i Oplysningstiden skiftede man over til at opfatte matematik på linje med fysik som en naturvidenskab om fænomenet mange. Herefter udviklede

faget sig eksplosivt. Indtil det igen blev fastfrosset af opfindelsen af mængdebegrebet. Dette skabte den drøm, at mængder kan omdanne matematik til en selvrefererende eksakt videnskab med veldefinerede begreber og velbeviste udsagn.

Skader elever og lærere

Ironisk nok var et af de første beviser et bevis for, at denne drøm ikke kan opfyldes. Alligevel lever mængdematematikken videre i bedste velgående i den danske skole og læreruddannelse til stor skade for både elever og lærere.

Den logik, som faget bryster sig af, har samme form som i Holbergs "Erasmus Montanus": »En sten kan ikke flyve, morlille kan ikke flyve; ergo er morlille en sten!« Alle lærebøger hævder således hårdnakket, at $1 \text{ over } 2 \text{ og } 2 \text{ over } 3$ giver $7 \text{ over } 6$; til trods for at 1 æble af 2 frugter og 2 æbler af 3 frugter naturligvis giver 3 æbler af 5 frugter og umuligt kan give 7 æbler af 6 frugter. Pointen er, at man ikke kan lægge tal sammen uden enheder. Man skal naturligvis først spørge: Det halve af hvad? Medmindre man underviser i mængdematematik.

Det, som skolen kalder matematik, burde i stedet kaldes "metamatisme", en sammenblanding af "meta-matik" og "matema-tisme". Matema-tisme er sand i klasseværelset, men ikke udenfor, som eksemplet med sammenlægning af brøker. Meta-matik vender faget på hovedet ved at præsentere sine begreber som eksempler oppefra i stedet for som abstraktioner nedefra. **Volapyk** En "formel" var oprindeligt et navn for et regnestykke, hvor bogstaver står for uspecificerede tal. I mængdematematikken præsenteres en formel som et eksempel på en funktion, som igen præsenteres som et eksempel på en mængderelation, der til hvert element i én mængde knytter netop ét element i en anden mængde. Hvilket de unge hører som »bublibub er et eksempel på bablibab«, altså volapyk, som kun få orker at lære udenad.

Forhåbentlig kan JS overtale sit tidligere universitet til at lægge lokale til en matematikduel. Gymnasiets matematiklærerforening tør det næppe, da den har travlt med at skjule, at landets matematiklærere spolerer de unges studiedrømme ved stadig at eksaminere dem i beviser, selv om det blev forbudt for 10 år siden. Man kunne spørge ministeriet, hvornår det vil pålægge lærerne at overholde landets love. Så de unge kan forlange ny eksamination på en af de skoler, som vil certificere sig ved at følge loven

Skrud ned for dampuniversiteterne

DEBATINDLÆG 14.3.2015

Vidensformidlingen er monopoliseret af to kæmpemæssige universiteter, som tvinger de unge til at flytte til København eller Aarhus.

Først sugede dampmaskinerne befolkningen til sig. Maskiner skal have energi, og damp var den letteste løsning. Så landbefolkningen strømmede ind til dampmaskinerne i København, i Köln, i Birmingham osv.

Heldigvis opfandt man så elektromaskiner. Nu kunne energien transporteres på elektroner til alle afkroge af landet, så vi kunne få et decentralt industrisamfund. Som nu er erstattet af et videnssamfund, hvor historien åbenbart skal gentages. Vidensformidlingen er monopoliseret af to kæmpemæssige centrale dampuniversiteter, som tvinger de unge til at flytte til København eller Aarhus.

Medmindre udkantsborgmestrene tager sig sammen og indfører en Ontario-model fuldt ud med fireårige high schools og decentrale to- og fireårige colleges. Ikke kun i folkeskolen, men i hele det antikverede embedsskolesystem, skabt i Preussen for at få Napoleon ud af Berlin. Det har han så været i 200 år, men vores linjeopdelte dannesskole inddeler stadig de unge efter biologisk alder og bruger tvangsklasser med tvangsskemaer til at dræbe de unges individuelle praktiske eller teoretiske talent, hvilket især går ud over drengene, hvoraf halvdelen ellers kunne være ingeniører som 22-årige.

Så udkantsborgmestre, af sted til Nordamerika, og så hjem for at indføre en fuld Ontario-model:

Folkeskolen opdeles i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge. Den første med en hønemormodel, hvor en klasse har samme lærer til alle fag og med årlige lærerskift, så lærerne kan specialisere sig i en bestemt årgang.

Herefter en high school fra 7. til 10. klasse med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af teoretisk eller praktisk art, så den unge gradvist kan afdække og udvikle sit personlige talent. Og så læreren kun underviser i sit hovedfag.

Som 17-årig så direkte videre til et af regionens fireårige colleges, fremkommet ved at de nuværende university colleges også overtager Ontario-modellen. Eller ind på købstadens toårige lokalcollege, fremkommet ved at fusionere ungdomsuddannelserne efter svensk model. Og hvor man med en diplomgrad kan få et arbejde eller læse videre på et regionscollege.

Men vigtigst af alt: Tving jeres folketingspolitikere til at skrue ned for dampen på de utidssvarende dampuniversiteter, så de kun skal varetage master- og forskeruddannelse.

Så kære udkantsborgmestre, hvis I virkelig vil, er det såre enkelt at stoppe skævvridningen af det danske videnssamfund.

Stop folkeskolen efter 7. klasse

DEBATINDLÆG 18.5.2015

Skal karaktergennemsnittet til gymnasiet være 2, 4 eller 7? For de unge bør vel have et fagligt grundlag, så de senere kan tage en videregående uddannelse?

Ministeriets hjemmeside viser, at karaktererne gives for at regne 16 pct., 33 pct. eller 50 pct. rigtigt til folkeskolens afgangsprøve i problemregning. Og at den internationale bestågrænse på 70 pct. rigtige giver den næsthøjeste karakter 10.

Men hvordan kan man gennemføre gymnasiet, hvis man kun kan regne hver sjette, tredje eller andet stykke rigtigt?

Det kan man, fordi vi som et af de sidste lande fastholder mundtlige eksamener, hvor lærerne med byger af ledende spørgsmål sikrer, at man får karakteren 2 for blot at møde op. Og fordi det under fyringstrussel er forbudt lærerne at give gennemsnitskarakter for periodens faglige præstationer; karakteren må alene afspejle det faglige niveau i ugen op til karakteren, hvor alle møder frem og har **Hvad har du lyst til?**

Sverige er anderledes ærlig omkring karaktererne. Disse viser, at hver fjerde 15-årig ikke kan deltage i samfundslivet på grund af manglende matematikviden, hvilket har udløst den særdeles kritiske OECD-rapport "Improving Schools in Sweden".

I stedet for at skjule manglende viden i utroværdige beståkarakterer burde vi som Sverige nedsætte en OECD-ledet skolekommission.

Den vil sikkert hurtigt anbefale, at vi globaliserer vores to nationale ungdomsuddannelser, først de tre år i folkeskolens tvangsklasse, derefter de tre år på en af de mange gymnasiale tvangslinjer.

For alle unge har et talent, som dog hurtigt visner, når de tvinges til at følge deres årgang i stedet for at vælge efter nysgerrighed. Og overvægten af piger i gymnasiet viser tydeligt, at drenge lider under, at de er to år bagefter i modenhed.

Så stop folkeskolen efter 7. klasse. Omdan de gymnasiale uddannelser til en fireårig highschool med lærere, som kun underviser i deres hovedfag. Og som byder den unge indenfor med: »Velkommen, inden i dig bor der et talent, som det er vores fælles opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art.

Hvad har du lyst til at afprøve det næste halvår? Går det godt, siger vi flot arbejde, du har talent, du skal vist have flere blokke.

Hvis ikke, siger vi flot forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, du kan nu afprøve andre blokke.«

Så alle forlader de halvårlige klasser med ros. Og lyst til som 18-årige at prøve kræfter med de tertiære uddannelser, hvor talentet især kan udfoldes.

Katolsk matematik, og protestantisk

KRONIKFORSLAG INDSENDT 14.10. 2016

Matematik er svært, men uden vil det moderne samfund bryde sammen; derfor skal matematik have tilført flere midler, amen. Sådan lyder morgenbønnen på landets kloster-universiteter.

Intet kunne være mere forkert. For matematik findes nemlig ikke. Matematik er en skal, en etikette for et indhold. På græsk betyder matematik 'det vi ved noget om'. Antikkens pythagoræere valgte ordet som en fælles betegnelse for deres fire vidensområder: stjerner, lyd, former og antal.

Med astronomi og musik som selvstændige fag er matematik nu en fælles betegnelse for algebra og geometri, der på græsk betyder at måle jord opdelt i trekanter, som igen opdeles i rette trekanter. Her måles sider og vinkler med en lineal og en vinkelmåler, og procent-tabeller beregner sammenhængen mellem dem.

På arabisk betyder algebra at genforene tal. Så matematik er ligesom fysik en naturvidenskab. Fysik beskriver stof og kræfter og bevægelse. Matematik beskriver det fysiske faktum Mange.

Algebra giver svaret på 'hvor mange' ved at tælle og regne. En optalt total på 456 ser ud som et tal, men er i virkeligheden et regnestykke med tre forskellige optællinger, hvilket ses af enhederne: 4 hundreder og 5 tiere og 6 enere. Eller mere korrekt: Totalen er 4 bundter af bundter og 5 bundter og 6 u-bundtede, anbragt som tre blokke ved siden af hinanden. Vi tæller nemlig ved at bundte. Normalt bundtes i tiere, med enkelte undtagelser. Otte-ti hedder således fire tyvere på fransk og firsindstyve på dansk.

Så tal indeholder algebraens fire forenings-måder: Plus, gange, gentaget gange samt blok-regning. Eller med de officielle navne: Addition, multiplikation, potens samt integration.

Det modsatte af forening er opdeling, som forudsiges af de modsatte regnearter: minus, dele, faktorfinde og faktor-tælle samt modsat blok-regning. Eller med de officielle navne: Subtraktion, division, rod og logaritme samt differentiation.

Børn undervises i plus, minus, gange og division. De unge undervises i gentaget gange og i rod og logaritme. På gymnasiets B-niveau undervises så i blok-regning og modsat blok-regning, men desværre i omvendt rækkefølge. Denne ombytning har gjort blok-regning så svær, at bestågrænsen er sænket til 30% korrekt besvarelse for at mindske antallet af dumpere.

Men heldigvis kræver den nye gymnasireform, at alle skal have matematik B, og dermed alle fire regnearter til forening. Hvilket også nemt kan lade sig gøre. Man skal blot respektere rækkefølgen og undervise i blok-regning før modsat blok-regning, altså i integration før differentiation.

Matematik bliver let, hvis skolen accepterer, at matematik ikke er en aktivitet, men blot en fælles betegnelse for to aktiviteter, at forene mange og at måle jord. Hvilket jo også fremgår af ordene selv: man kan forene og måle, man kan ikke matematikke. Matematik er ikke et handle-ord.

Men det accepteres ikke af kloster-universiteterne, som hævder at have monopol på matematik: Der findes kun én mate-matik, vores mængde-matik, som vi alene har kontakt med og kan formidle.

Problemet er blot, at mængde-matik har vendt matematikken meningsløs ved at vende den på hovedet. Begreber er normalt abstraktioner, dvs. navne, der skelner mellem forskellige typer eksempler. Ordet 'funktion' blev således indført for at skelne mellem de to regnestykker '2+3' og '2+ måske 3', som man da skriver '2+x', hvor x så er pladsholder for et ukendt tal. Men i stedet for at præsentere begrebet som en abstraktion fra eksempler, præsenterer mængde-matikken det som et eksempel på en overliggende abstraktion: en funktion er et eksempel på en mængde-relation hvor første-komponent-identitet medfører anden-komponent-identitet. Hvilket eleverne hører som 'bublibub er et eksempel på bablibab' altså noget, som skal læres udenad, men som de fleste afviser som nonsens. Hvad det desværre også er. For filosofen Russell har påvist, at mængder medfører selvreference, hvorved faget fanges i det klassiske løgner-paradoks: Sætningen 'Denne sætning er usand' refererer til sig selv. Hvis den er sand, ja så er den usand. Og hvis den er usand, er det jo usandt, at den er usand, altså må den være sand. Selvreference leder altså til selvmodsigelse og meningsløshed.

Men det generer ikke mængde-matikken, som i stedet ophæver forskellen på abstraktioner og eksempler. Og dermed bliver et meningsløst sprog, som ikke skelner mellem det abstrakte og det konkrete, mellem ordet æble og de saftige æbler, ordet benævner, og som kan spises, hvad ordet ikke kan.

At mængde-matikken alligevel fastholdes skyldes, at vores kloster-universiteter viderefører traditionen fra Platons akademi.

I antikkens Grækenland mente sofisterne, at et demokrati må oplyse sin befolkningen om forskellen på natur og vedtægt for at undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur. Modsat anså filosoferne

vedtægt som illusion, da alt fysisk er eksempler på metafysiske former, som kun er tilgængelig for filosoffer uddannet på Platons akademi, hvorfor filosoffer bør være formyndere.

Den kristne kirke videreførte akademierne i form af klostre, der siden blev til universiteter. Dog uden at slippe klostrets form og virkemåde, hvor munke sidder i celler på lange gange og skriver kommentarer til fagets dogmer. Og med undtagelse af naturvidenskab, er forskning stadig klosterets skolastik, hvor man opponerer på den herskende ortodoksi. Og hvor en person bliver professor, hvis tre eksisterende professorer peger på vedkommende. Så mængde-matikkens selvreference passer som fod i hose til de selvrefererende kloster-universiteter.

Heldigvis er reformationen på vej, så næste år kan vi forhåbentlig fejre to reformationer. Det er så 500 år siden, Luther gjorde op med den katolske ortodoksi, som hævdede, at kun kirken kunne formidle kontakten til det Egentlige gennem sine otte sakramenter. Luther sagde, at den enkelte selv kan etablere kontakten og kun har behov for en kirke med to sakramenter, dåb til velkomst og nadver til syndsforladelse.

Som katolicismen har også mængde-matikken otte sakramenter, kaldet kompetencer. I modsætning hertil behøver den protestantiske matematik, mange-matikken, kun to sakramenter i mødet med Mange: at tælle og at regne.

Protestantisk mange-matik kan læres på MATHeCADEMY.net, som på den netop afholdte verdenskonference i Hamborg havde succes med blok-tal og med '1kop & 5 pinde' metoden til at kurere matematik-ulyst. Med koppen til bundter kan 5 pinde 'koptælles' i 2ere som 1kop3 eller som 2kop1. Så en total består altid af to tal, et antal bundtede indenfor og et antal ikke-bundtede udenfor. Og man kan altid omtælle ved at flytte en pind ind eller ud af koppen.

Divisionsproblemer forsvinder ved at bruge koptælling og omtælling: Skal 336 divideres med 7, koptælles 336 til 33kop6, der omtælles til 28kop56, altså 28 bundter indenfor og 56 u-bundtede udenfor. Der delt med 7 giver 4 indenfor og 8 udenfor, altså 48.

Blok-tal medfører nye læringsmuligheder i førskolen: 2 3ere og 4 5ere kan forenes lodret eller vandret. Lodret skal begge omtælles til en fælles enhed, hvilket kaldes proportionalitet. Vandret fås et antal 8ere ved at sidestille blokkene, altså ved integration.

Så regeringen kan roligt gennemføre gymnasiereformen og vende det døve øre til de ortodokse kloster-universiteters klagen over, at mængde-matikken trues af sammenbrud. Alle lærer let matematik, når reformationen har erstattet den katolske mængde-matik med den protestantiske mange-matik, der respekterer fagets indhold, algebra og geometri, tælling og regning og jordmåling.

Naturligt, at unge fravælger tvangsklasser

DEBATINDLÆG TRYKT 10.12.2016

Vi skal i gang med at gentænke hele vores skolesystem; fra børnehave til forskerskole.

De unges fravalg af skolens tvangsarbejde er ret forståeligt. Efter puberteten påbegyndes et omfattende identitetsarbejde: Hvor er mit talent, osv.

Skolen burde hjælpe, men tilbyder dem blot tvangsklasser, hvor de tvinges til at følge årgangen og til at følge dennes fagrække uanset forskelle i personligt talent. Fravalget viser sig på mange måder: manglende afleveringer, støj, mobning, druk, syge lærere, skift til privatskoler osv.

Det tydeligste fravalg er fravær. Med hensyn til fysisk fravær varierer det såkaldte opmærksomhedskrævende fraværstal fra 7 pct. til 70 pct. på skolerne i Aarhus Kommune.

Og omfanget af mentalt fravær kan aflæses af karaktererne. Ministeriets hjemmeside viser, at beståkaraktererne 02, 4 og 7 gives for at regne 16 pct., 33 pct. eller 50 pct. rigtigt til folkeskolens afgangsprøve i problemregning. Og at den internationale beståelsesgrænse på 70 pct. rigtige giver den næsthøjeste karakter, 10.

Sverige er anderledes ærlig om karaktererne. Disse viser, at hver fjerde 15-årige ikke kan deltage i samfundslivet på grund af manglende matematikviden, hvilket har udløst den særdeles kritiske OECD-rapport "Improving Schools in Sweden". Så Sverige overvejer nu, om dets embedsrettede linjeopdelte skolesystem med tvangsklasser og tvangslinjer skal erstattes med den internationale skolestandard inspireret af de nordamerikanske republikkers tredelte skolesystem. Dette omfatter en primærskole for børn fra klasse 0

til 7, en sekundærskole for unge fra klasse 8 til 11, samt en to til fireårig tertiær jobrettet skole for de 18-22-årige. Og hvor de to sidste skoleformer består af selvvalgte halvårsblokke.

Talentet visner hurtigt

I stedet for at skjule manglende viden i utroværdige beståelses karakterer burde vi som Sverige nedsætte en OECD-ledet skolekommission. Den vil sikkert hurtigt anbefale, at vi globaliserer vores to nationale ungdomsuddannelser, først de tre år i folkeskolens tvangsklasse, derefter de tre år på en af de mange gymnasiale tvangslinjer. For alle unge har et talent, som dog hurtigt visner, når de tvinges til at følge deres årgang i stedet for at vælge efter nysgerrighed. Og overvægten af piger i gymnasiet viser tydeligt, at drenge lider under, at de er to år bagefter i modenhed.

Omdan de gymnasiale uddannelser til en fireårig skole med lærere, som kun underviser i deres hovedfag. Så stop folkeskolen efter syvende klasse. Omdan de gymnasiale uddannelser til en fireårig skole med lærere, som kun underviser i deres hovedfag. Og som byder den unge indenfor med: "Velkommen, inden i dig bor der et talent, som det er vores fælles opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art. Hvad har du lyst til at afprøve det næste halvår? Går det godt, siger vi flot job, du har talent, du skal vist have flere blokke. Hvis ikke, siger vi flot forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, du kan nu afprøve andre blokke." Så alle forlader de halvårslange klasser med ros. Og lyst til som 18-årige at prøve kræfter med de tertiære uddannelser, hvor netop deres personlige talent kan udfoldes.

De unges fravær løses ikke via børnechecken. At en professor kun kan anbefale dette viser blot, at vi skal bede OECD om hjælp, når vi i 2017 skal i gang med at "rethinke" hele vort skolesystem fra børnehaven til forskerskole.

Vi skal gentænke hele skolesystemet

KRONIK TRYKT 24.01.2017

En 2020-reform vil kunne gøre det, som man burde have gjort i 1975: opdele folkeskolen i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge, med hver deres læreruddannelse.

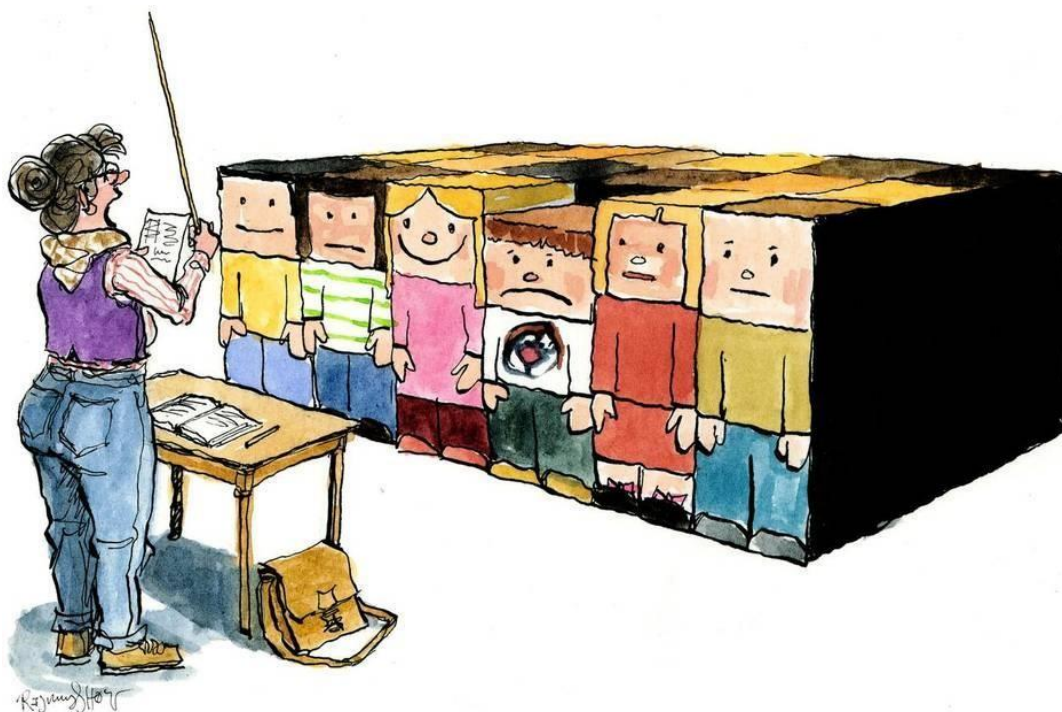

Illustration: Rasmus Sand Høyer

Børn er pragtfulde, børnebørn da især. Derfor hjælper vi gerne børn under opvæksten. Også med institutioner, der kan supplere hjemmets hjælp. I hjemmet lærer barnet at tale og tælle, og skolen kan så supplere med læsning, skrivning og regning.

Sådan skabes trygge og stimulerende rammer omkring barnet, indtil det forlader barndommen og giver sig på vej som et ungt menneske. Her er hjemmets hjælp ikke mere påskønnet, så nu står skolen alene. Men det skal være en ny skole, som nu også kan lede vej.

Den internationale skolenorm er da også, at den unge forlader primærskolen for børn og fortsætter i en sekundærskole for unge, som kan støtte den unges identitetsarbejde: Hvad er mit talent, hvad er fælles værdier osv.

Demokratiet er her centralt, men også ungt, for da skolen opstod for ca. 200 år siden, fandtes der kun én republik, den nordamerikanske. Der opstod derfor to skoleformer: demokratiets skole til at vejlede den unge i at afklare og udvikle sit personlige talent og enevældens skole til at skaffe embedsmænd til statens voksende centraladministration.

Man kunne så forvente, at da Europa overgik til republikker, fulgte dens skoleform med. Hertil er vist kun at sige, at det kan nås endnu. Men det kræver en tilbundsående skolereform, for de to skoleformer er meget forskellige.

Den nordamerikanske primærskole bruger hønemormodellen, hvor børn har samme lærer til næsten alle fag. Og hvor læreren kun har én klasse at arbejde med. En varm hønemor får hurtigt blik for, hvordan det enkelte barn kan støttes og stimuleres på sit eget niveau.

Ved puberteten skifter den unge til sekundærskolen, high school, som siger: »Velkommen. Inden i dig bor der et talent, som det er vores fælles opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art sammen med lærere, der kun har ét fag. Hvad har du lyst til at afprøve det næste halvår? Går det godt, siger vi flot job, du har talent, du skal vist have flere blokke. Hvis ikke, siger vi flot forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt og til nu at afprøve andre blokke.«

Så alle forlader halvårsblokken med ros. Og med lyst til som 18-årige at prøve kræfter med de tertiære jobrettede veje, hvor netop deres personlige talent kan udfoldes. Og som også er opdelt i halvårsblokke, så man hurtigt kan supplere eller udbygge sin grad med nye blokke ved jobskifte eller arbejdsløshed.

Det er netop fravalget af tvangsklasser i sekundærskolen, som har gjort Nordamerika teknologiførende, så det kan skabe de nye teknologier, der så kan forfines andre steder.

Samtidig er Nordamerika i stand til at reproducere sig med 2,1 barn per familie, hvor Europa med 1,5 barn per familie halverer sin befolkning på 100 år. Så alene et ønske om, at Europa ikke skal uddø, vil være grund nok til udskifte enevældens linjeopdelte embedsrettede skoleform med republikkens blokopdelte talentudvikling.

Men hvordan udvikle den danske skole sig ved overgangen til demokrati? Den måtte vente over

100 år på den store skolereform i 1958. Før 1958 blev børn delt efter femte klasse. En optagelsesprøve afgjorde, om barnet kunne optages på mellemskolen eller skulle fortsætte to år mere indtil konfirmationen. Og de fleste børn undervistes i landsbyskoler med to lærere, der underviste alle syv årgange i alle fag.

Reformen i 1958 indførte centralskoler, hvor børn fik lov til at blive sammen under hele barndommen og fik tilbudt forskellige lærere, der ofte var uddannet i de fag, de underviste i.

Nu var den fælles primærskole så skabt. Man undlod blot at videreføre den hønemormodel, som landsbyskolen havde benyttet i næsten 150 år. Alt skulle fornys.

Sekundærskolen blev opdelt i to. Man kunne fortsætte endnu to-tre år eller indstille sig til optagelsesprøve til en treårig realafdeling og eventuelt fortsætte i et treårigt gymnasium, som forblev uændret ved reformen.

Man kunne så forvente, at den næste reform i 1975 ville indføre republikkens skoleform med et fireårigt realgymnasium fra ottende klasse med selvvalgte boglige og praktiske halvårsblokke. Men i stedet for at se mod vest så man mod øst og indførte en 10-årig enhedsskole som i Sovjetunionen. En påtænkt niveaudeling forsvandt, da alle forældrene ønskede deres børn undervist på det høje niveau.

En 2020-reform vil kunne gøre det, som man burde have gjort i 1975: opdele folkeskolen i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge, med hver deres læreruddannelse. Og samtidig flytte uddannelsen af lærere og pædagoger ind på universiteterne som i resten af verden.

Men vigtigst af alt, en 2020-reform vil kunne afskaffe tvangsklasser i sekundærskolen.

Tvangsklasser, hvor man tvinges til at følge sin årgang, har god mening i barneskolen, hvor barnet kan udvikle sig stille og roligt med støtte fra en hønemor eller eventuelt to i de øverste klasser.

Tvangsklasser for de unge havde mening i en realskole, som var rettet mod job i forretning eller på kontor eller mod en gymnasial uddannelse. Altså i industrisamfundet, som siden er afløst af et itsamfund, hvor viden er den vigtigste kapitalform. Og videnskapital er netop det, den unge opbygger med sit talent på sin egen vej gennem livet.

Men talentet visner hurtigt, når alle tvinges til at gå samme vej: »Du er 14 år. Med dine jævnaldrende går du ind i rum 14. Her bliver du i tre-fire år og laver præcis det samme som de andre. Du må gå hjem sidst på dagen, men i morgen skal du komme igen. Senere kan du så vælge mellem utallige linjer på ungdomsuddannelserne. Men når du først har valgt linje, er du igen tvunget til at følge klassen.«

Tvangsklasser tvinger piger og drenge til at følges ad til trods for, at piger udviklingsmæssigt er to år længere fremme. Det giver begge et skævt billede af det modsatte køn. Og drengene mister lysten til at gå i skole, så der i gymnasiet er tæt på to piger for hver dreng.

Det er blot naturligt, at mange unge møder tvangsklasser med fravalg, der viser sig som manglende afleveringer, støj, mobning, druk, skift til privatskoler m.m.

Det tydeligste fravalg er det fysiske fravær, som vokser år for år. Men som skolerne accepterer for at fastholde finansieringen.

Omfanget af mentalt fravær kan aflæses af karaktererne. Ministeriets hjemmeside viser, at beståkaraktererne 02, 4 og 7 gives for at regne 16 pct., 33 pct. eller 50 pct. rigtigt til folkeskolens afgangsprøve i problemregning. Og at den internationale bestågrænse på 70 pct. rigtige giver den næsthøjeste karakter, 10.

Danmark skjuler manglende læring ved at sænke bestågrænsen i folkeskolen og på det gymnasiale niveau. Sverige er anderledes ærlig omkring karakterer, som viser, at hver fjerde 15-årig ikke kan deltage i samfundslivet på grund af manglende matematikviden, hvilket har udløst den særdeles kritiske OECD-rapport ”Improving Schools in Sweden”.

Så i stedet for at sende de unge ud i verden med utroværdige beståkarakterer burde vi som Sverige nedsætte en skolekommission, der kan gennemføre den næste skolereform i 2020. Arbejdet skal ledes af OECD, så vi ikke risikerer at gentage katastrofen fra 1975. Nutidens identitetssøgende unge har behov for republikkens valgblokke, ikke centralismens tvangslinjer.

Uden tvangsklasser vil udkantsområder tiltrække mange nye familier, som ønsker at give deres børn og unge de bedste betingelser under opvæksten.

Og uden tvangsklasser vil hver anden dreng være ingeniør som 22-årig. Og som 25-årig have et job og en familie med de tre børn, der sikrer, at Europa vil bestå: en til far, en til mor og en til staten.

Med en todelt folkeskole vil lederne stå i kø

DEBATINDLÆG TRYKT 21.02.2017

Ved regionsvalget bliver det forhåbentligt muligt at stemme på en kandidat, som vil påtage sig opgaven at gøre vores skoler tiltrækkende for både ledere, lærere, børn og unge.

Aarhus kan ikke besætte fire skolelederstillinger (JP Aarhus 16/2). Samtidig er Aarhus i ”rethink”boks. Så hvad med at nytænke folkeskolen inspireret af mellemskolen.net? Her foreslås en todeling efter international standard, en primærskole for børn og en sekundærskole for unge med hver deres skoleleder.

Primærskolen følger international standard med en hønemor, som med kun én klasse hurtigt får øje for det enkelte barns evner og behov, en ekstra forælder. Den fireårige sekundærskole fra syvende klasse er en high school efter nordamerikansk model. De unge bydes velkommen med respekt: ”I dig bor et talent, som det er vores fælles opgave at afdække og udvikle gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller teoretisk art sammen med lærere, som kun har ét fag. Går det godt, siger vi: ”Flot job, du har talent, du skal vist have en blok mere”. Hvis ikke siger vi: ”Flot forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget nyt, nu finder vi i fællesskab en ny blok til dig.” Karakteren opbygges ved daglig indsats, og overstiger den 70 pct., er blokken godkendt.

Den nuværende folkeskole blev i 1975 skabt som en enhedsskole efter sovjetisk model med tvangsklasser i sekundærskolen, hvor de unge skal følge årgangen og dens skema. Det er hårdt for drengene, som er to år efter pigerne i udvikling. Det giver begge et skævt billede af det modsatte køn. Og drengene mister lysten til at gå i skole, så der i gymnasiet er tæt på to piger for hver dreng.

Det er blot naturligt, at mange unge møder tvangsklasser med fravalg, der viser sig som manglende afleveringer, støj, mobning, druk, skift til privatskoler m.m.

Det tydeligste fravalg er det fysiske fravær, som vokser år for år. Og mentalt fravær, som bevirker, at bestågrænsen til folkeskolens afgangsprøve i problemregning er sænket til 16 pct. korrekt besvarelse.

Forskellen mellem de to skoleformer kan ses af, hvordan et jobopslag fra en udelt skole ville lyde på en todelt skole:

”Der er tale om en stilling, hvor der lige nu undervises i matematik i indskolingens to klasser samt en række klasser med natur/teknologi og et enkelt hold i håndværk og design. Fra kommende skoleår vil du indgå i fagfordelingen, hvor det vil være en fordel, at du ud over matematik og natur/teknologi vil kunne undervise i enten musik eller tysk – og evt. gerne andre fag.”

”Du har mulighed for at undervise i primærskolen efter hønemormodellen, hvor du får én klasse, som du følger i tre år og underviser i læsning, skrivning, regning, natur og fællesskab. Eller du kan vælge at undervise i sekundærskolen, hvor du vil få dit eget lokale med dit hovedfag, som du formidler til forskellige hold af unge, der har valgt holdet som en daglig halvårsblok.” Skolens indretning er kommunens opgave. Men at skabe et forum for oplysning og debat om alternativer burde være regionens opgave. Ved regionsvalget bliver det forhåbentligt muligt at stemme på en kandidat, som vil påtage sig denne opgave, så vores skoler bliver tiltrækkende for både ledere, lærere, børn og unge.

Med pligten kommer lysten til erhverv

KRONIKFORSLAG INDSENDT DEN 19.3.2017

Preussen er forhistorie. På nær den preussiske tvangsskole, hvor de unge tvinges til at følge årgangen og dennes tvangsskema. Som blev skabt i Berlin kort efter 1800 for at bekæmpe det franske demokrati. Og som resten af Europa ivrigt overtog og har holdt fast i lige siden. For tvangsklasser var en effektiv metode til skabe en embedsklasse til en ny centraladministration, der kunne holde demokratiet nede. De, der ikke magtede tvangsskolen, kunne så få et erhverv som ufaglært, faglært eller funktionær alt efter, hvornår de måtte stå af skolens udskilningsløb.

Den preussiske tvangsskole havde god mening i et statisk industrisamfund, men i et videnssamfund med brug for fleksibel arbejdsstyrke på grund af automatisering og globalisering er en tvangsskole en ren katastrofe. Som langsomt men sikkert fører Europa mod sin undergang, ikke kun økonomisk, men også befolkningsmæssigt.

Den danske version af den preussiske tvangsskole har udviklet sig særlig grotesk. I dag vælges gymnasiet af cirka 80% af en årgang. Knap 20% vælger erhvervsuddannelse, hvoraf halvdelen falder fra.

Udsigten til en fremtid med 16 embedsmænd for hver håndværker fik folketinget til at indføre en reform, som skulle gøre erhvervsuddannelserne mere tillokkende. Men her to år efter har reformen endnu ikke haft nogen effekt.

En reform virker nemlig kun, hvis den tilrettelægges ud fra den unges synspunkt, hvor lyst og pligt er to centrale faktorer. I industrisamfundet kom pligt før lyst, men i det nuværende videnssamfund er det modsat, de unge følger lysten indtil de møder pligtens nødvendighed.

Derfor burde pligt indgå i samtlige fag og skoletrin. Det kan den bare ikke i en tvangsskole, og da slet ikke med folketingets 95% målsætning, altså ønsket om at næsten alle skal have en ungdomsuddannelse.

Med en sådan målsætning kan skolen ikke pålægge de unge at gå klassen om. I stedet må skolen indføre en fastholdelsespolitik og ansætte fastholdelsesinspektører til at iværksætte årlige fastholdelsestiltag.

Og hermed er skolen selv med til at skabe tvangsklassens ti veldokumenterede megaproblemer: klassestøj og høreværn, voksende fravær, druk, skoleskift til privatskoler, bundkarakterer så bestågrænsen er sænket til 16% korrekt besvarelse ved afgangsprøven i matematik, mobning af flittige elever, hyppige vikarer, ledermangel, samt de to alvorligste:

At tvinge piger og drenge til at følges ad aldersmæssigt giver begge et skævt indtryk af hinanden, da pigerne udviklingsmæssigt er to år forud for drengene. Dette traumatiserer drenge i en grad, at der i

dag er dobbelt så mange piger i gymnasiet som drenge, der kæmper bare for at bestå. Da Sønderjylland var preussisk, blev drenge da også konfirmeret 1-2 år efter pigerne.

Med sin behandling af de to køn medfører tvangsklassen en befolkningsnedgang så voldsom, at Europa er ved at udrydde sig selv. Et fødselstal på 1½ barn per familie betyder 0,75 pige per kvinde, hvilket betyder en halveringstid på 50 år, svarende til et årligt fald på 1,4% af EU's 500 millioner indbyggere, altså 7 millioner personer. Et befolkningsfald, som ikke engang de to verdenskrige kan matche.

Modsat kan Nordamerika holde befolkningstallet stabilt med et fødselstal på 2,1 barn per familie.

I de Nordamerikanske republikker ophører tvangsklasser efter primærskolen. Highskolen bygger på den overbevisning, at alle unge har et talent. Og at det er skolens opgave at afdække og udvikle det individuelle talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller boglig art sammen med en lærer, som kun har ét fag. Går det godt, siger skolen: 'Godt job, du har talent, du skal have flere blokke'. Hvis ikke siger skolen: 'Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt. Nu finder vi i fællesskab andre blokke, du kan prøve kræfter med.'

En tvangsklasse giver en standpunktskarakter baseret på lærerens skøn over den unges faglige niveau på det tidspunkt, karakteren gives, og dermed uden hensyn til pligtforsømmelser som fravær eller manglende afleveringer.

En highskole giver karakter for den unges samlede indsats. På et halvårligt matematikhold fx kan den unge samle 700 points. De daglige afleveringsopgaver tæller 100 points baseret på orden, fuldstændighed og korrekthed. En forsinket aflevering tæller ikke med. Slutprøven tæller 200 points. De sidste 400 points kommer fra fem periodeprøver, hvoraf den dårligste negligeres. De 700 points svarer til 100%, og karaktererne A, B og C gives så for at samle 90%, 80% og 70% af pointene. Er resultat under 70%, skal blokken tages om eller erstattes af en anden halvårsblok. Da også det efterfølgende college-niveau er blok opdelt, kan den unge prøve kræfter med collegeblokke det sidste år i highskolen.

Som 18årig kan den unge så påbegynde en teoretisk bachelorgrad på et fireårigt regionalt college, eller en praktisk diplomgrad på et toårigt lokalt community college, som er opdelt i kvartaler, så det er nemt at tage sine blokke i sommerferien, eller medens man arbejder.

Uden tvangsklasser kunne Europa gøre det samme, så hver anden dreng kunne være ingeniør som

22årig. Og som 25årig have et velbetalt job, en familie og de tre børn, som sikrer statens overlevelse: en til mor, en til far og en til staten.

Lyst og pligt kombineres altså på en blok opdelt highskole. Den unge følger sin lyst i valg af halvårsblokke. Herefter følger pligten til at arbejde seriøst. Man skal møde dagligt og passe sine afleveringer, som man til gengæld får god hjælp til af en lærer, som kun underviser i sit hovedfag, og som har indrettet sit lokale med forskellige hjælpemidler. Så med en målrettet indsats klares lektierne på klassen, så fritiden er fri tid.

Nødvendigheden af at nå bestågrænsen på 70% bevirker, at støj og fravær og mobning forsvinder, fordi alle forsøger at færdiggøre dagens lektier på klassen, medens læreren er til stede til at hjælpe. Og weekendens druk holdes på et minimum for at være klar i hovedet mandag morgen. Vikarer er et særsyn, fordi læreren stortrives i eget lokale med mulighed for at formidle sit fagområde til halvårsklasser af interesserede eller nysgerrige unge.

Magter man ikke at gennemføre tilpas mange blokke i løbet af de fire år, kan man tage ekstra blokke på det lokale VUC, som inspireret af Nordamerika sikkert gerne vil tilbyde kvartalsopdelte blokke, for at 95% målsætningen kan nås.

Konklusion: Med pligt kommer lysten til erhverv. På en fireårig highskole går den unge i 4*2*5 altså 40 forskellige klasser. Med halvårlige kontrakter og ros til alle kan den unge her afprøve både praktiske og boglige blokke under vejledning af fagedikerede lærere i deres eget lokale. Herved lærer den unge værdien af pligter, og opdager hurtigt, om talentet sidder i griberne eller i begreberne, så resten af skoletiden kan bruges til at udvikle talentet med henblik på at forsætte på en tertiær skole som 18årig.

Danmark kan omstille den preussiske tvangsskole til en Nordamerikansk highskole på to forskellige måder.

En 2020 skolereform vil kunne skabe en fireårig blokopdelt highskole fra ottende klasse, omfattende alle nuværende ungdomsuddannelser: folkeskolens overbygning, de gymnasiale uddannelser og erhvervsuddannelserne.

Alternativt kan kommunerne oprette §25a highskoler, som den nye folkeskolelov har åbnet mulighed for, inspireret af skolerne i Ontario. Udkantskommuner kan på denne måde tiltrække arbejdskraft samt tilflyttere, der ønsker at beskytte deres drenge mod de preussiske tvangsklassers mange problemer ved at søge til en kommune, der tilbyder fireårige blokopdelte skoler til afdækning af udvikling af den unges personlige praktiske eller boglige talent.

Lærerflugt fra "tvangsklassen"

DEBATINDLÆG TRYKT 24.03.2017

Den nye folkeskolelov giver mulighed for at indføre en undervisningsform efter nordamerikansk model, der vil betyde bedre trivsel blandt elever og lærere.

Hver tiende lærer er uden uddannelse og har højst en studentereksamen som faglig baggrund (JP

16.3). Samtidig flygter uddannede lærere i stort tal fra folkeskolens "tvangsklasser", hvor de unge tvinges til at følge årgangen, til trods for at pigerne er to år foran drengene i personlig udvikling. Disse klasser byder på støj og mobning fra de elever, der tvinges tilbage i klassen, fordi 95 pct. skal påtvinges en ungdomsuddannelse, uanset om de vil eller ej. Og som derfor får bestå-karakter for en 16 pct. korrekt besvarelse ved afgangsprøven i matematik.

Kan lærerne lokkes tilbage til klassen?

Et forslag er at give lærerne bedre tid til forberedelse, inden de går ind i tvangsklassen.

Men hvorfor ikke helt afskaffe tvangsklassen og i stedet indføre en undervisning efter nordamerikansk model? Det giver den nye folkeskolelov nemlig mulighed for – jf. § 25a. Lad os kalde modellen "§ 25ahighskoler".

Disse klasser byder på daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af praktisk eller boglig art sammen med en lærer, som kun underviser i sit hovedfag, og som har eget lokale til sine fem-seks daglige halvårshold, som bydes indenfor med et: »Velkommen, alle har et talent, og det næste halvår vil vi sammen forsøge at afdække og udvikle dit personlige talent. Går det godt, siger vi good job, du har talent, du får mere af det samme. Hvis ikke siger vi good try, du har mod til at prøve kræfter med noget ukendt, så nu finder vi noget andet, du kan prøve kræfter med det næste halvår.» Forskellen mellem de to skoleformer kan ses af et jobopslag, hvor en østjysk skole søger en ny lærer midt i skoleåret:

"Der er tale om en stilling, hvor der lige nu undervises i matematik i indskolingens to klasser samt en række klasser med natur/teknologi og et enkelt hold i håndværk og design. Fra kommende skoleår vil du indgå i fagfordelingen, hvor det vil være en fordel, at du ud over matematik og natur/teknologi vil kunne undervise i enten musik eller tysk – og evt. gerne andre fag."

Ikke underligt, at læreren er flygtet fra et ufokuseret job med mange forskellige tvangsklasser i forskellige fag, når man faktisk har mulighed for at fokusere på sit hovedfag i kommuner, der opretter de nye § 25ahighskoler. Her ville stillingsannoncen i stedet lyde:

"Du har mulighed for at undervise i primærskolen efter hønemormodellen, hvor du får én klasse, som du følger i tre år og underviser i læsning, skrivning, regning, natur og fællesskab. Eller du kan vælge at undervise i sekundærskolen, hvor du vil få dit eget lokale med dit hovedfag, som du formidler til forskellige hold af unge, der har valgt holdet som en daglig halvårsblok."

Sådanne kommuner vil kunne tiltrække både lærere og tilflyttere, der vil beskytte deres børn og unge mod tvangsklassens mange problemer.

Udkantens problemer skyldes tvangsklasser

DEBATINDLÆG INDSENDT DEN 18.4.2017

Udkantens problemer står i kø: landsbyforfald, skolelukning, bundkarakterer, mm. Samt de to store 'dampuniversiteter' i Aarhus og København, som suger pigerne til sig, ligesom dampmaskinerne sugede befolkningen til sig i begyndelsen af industrialderen, så der opstod centrale megabyer som København, Köln,

Birmingham, Chicago osv. For dampen kunne levere den energi, maskinerne skulle bruge til at skabe arbejdspladser.

Heldigvis opfandt man så elektromaskiner. Nu kunne energien transporteres overalt, så vi kunne få et decentralt industrisamfund. Der nu er erstattet af et videnssamfund, hvor historien åbenbart skal gentages. Vidensformidlingen monopoliseres af to centrale dampuniversiteter. Til trods for, at elektroner også kan transportere viden overalt til decentrale IT-system, skabt i de Nordamerikanske republikker, hvor udkantsproblemer er ukendt.

Ikke kun udkanten, men hele Europa er ved at uddø, For med et fødselstal på 1.5 barn per familie vil befolkningen halveres på 50 år, dvs. en årlig nedgang på 1.4% svarende til 7 millioner mennesker. I modsætning hertil kan Nordamerika reproducere sig med et fødselstal på 2.1 barn per familie.

Så udkantens byråd og borgmestre har nu en enestående mulighed for at gå i spidsen for at genoprette ligevægten, ikke kun i egen kommune, men i hele Europa. Det åbner den nye folkeskolelov nemlig mulighed for. Inspireret af Ontario i Canada indeholder den to vigtige reformer: en længere skoledag, som mange beklager sig over, samt muligheden for at oprette en §25a highskole efter Nordamerikansk model, som ingen endnu har benyttet, men som vil løse alle udkantens problemer.

Vores folkeskole blev skabt i Preussen for at få Napoleon ud af Berlin. Det har han så været i over 200 år, men vores linjeopdelte dannelsesskole inddeler stadig de unge efter biologisk alder og bruger tvangsklasser med tvangsskemaer til at dræbe de unges individuelle praktiske eller teoretiske talent, hvilket især går ud over drengene, hvoraf halvdelen ellers kunne være ingeniør som 22årig.

Men med §25a kan der nu indføres en fuld Ontario-model:

Folkeskolen opdeles i en primærskole for børn og en sekundærskole for unge. Den første med en hønemor-model de første tre år, hvor læreren kun har én klasse at arbejde med. En varm hønemor får hurtigt blik for, hvordan det enkelte barn kan støttes og stimuleres på sit eget niveau. Dette vil holde liv i landsbyskolerne.

Herefter en highskole fra 7. til 10. klasse med daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke af teoretisk eller praktisk art, så den unge gradvist kan afdække og udvikle sit personlige talent. Hvor læreren kun underviser i sit hovedfag, og hvor blokken afsluttes med ros til alle, enten for at have talent eller for at have mod til at afprøve noget ukendt. Detaljerede forslag kan ses på Mellemskolen.net.

Til det kommende kommunalvalg og regionsvalg bør man derfor stemme på partier, der vil oprette §25a highskoler, så kommunerne kan leve op til demokratiets målsætning: Frihed til at afprøve og udvikle sit personlige talent, lighed mellem piger og drenge, og solidaritet med hjem med lav videnskapital.

Og til det kommende folketingsvalg bør man stemme på partier, som vil indføre Ontario-modellen helt igennem. Så de unge efter endt highskole kan gå direkte videre til et af regionens centrale 4årige university-colleges, som også blokopdeles. Eller ind på købstadens toårige blokopdelte lokalcollege fremkommet ved at fusionere ungdomsuddannelserne efter svensk model. Og hvor man med en diplomgrad kan få et arbejde eller læse videre på et regionscollege. Samt vil skrue ned for dampen på de utidssvarende dampuniversiteter, så de kun skal varetage master- og forskeruddannelse.

Så kære borgmestre, hvorfor ikke bringe udkanten i centrum ved at afskaffe tvangsklasserne?

Tvangsklassen gør karakterer til en joke

DEBATINDLÆG INDSENDT DEN 16.5.2017

Tusind tak til Bastian Kjerulf Mikkelsen for at afsløre gymnasiets karakterer som en joke (JPA 15.5). Som tidligere gymnasielærer kan jeg kun give ham ret. Karakterer er som sovjetisk planøkonomi, hvor elendighed beskrives som rosenrød succes. Bestå-karakteren 02 gives i folkeskolen for at regne hver sjette opgave rigtig til eksamen, og i gymnasiet for blot at møde op.

Når folk spørger, hvordan det var at være gymnasielærer, svarer jeg med en omskrivning af Arvid

Müllers 'Degnes vise'. Jeg håber, de kommende studenter vil synge den på skolen og ved festerne. Alle tre vers findes på Mellemskolen.net.

"Hvis du ikke laver no't, bliver det vær' og værre, stilene sig hober op, og du vil intet lære!

Lektier er et must. Ellers er du lost!
Knud han smiler saligt, han er ferm på en PC.
Lister, de kan hackes, og stile loades ne'.
Man retter lidt i teksten, så hva' der svært ved det?
Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!
Karakteren nærmer sig, sku' gerne være i top.
Så Knu' han møder tidligt frem, og uden kaffekop.
Hånden er i vejret, så hans toer doubles op. Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!
Det ved I - det ved jeg,
men vi veddet godt nok, hver for sig!
Men til sluteksamen, blir han svimmel og så bleg.
"Må jeg trække om?" spør Knu', dog censor siger nej!
Men gir ham nådigt nul-to, så Knu' han dumper ej.
Sådan er'ed jo, ja, det er'ed jo!"

Problemet er tvangsklasser, hvor skolen ikke kan bortvise passive elever uden også at miste deres taksameter-tilskud. Løsningen er enkel. Kommunerne skal blot bruge §25a i folkeskoleloven til at oprette 4årige blokopdelte highskoler fra 7. klasse til at udvikle den enkeltes talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke i praktiske eller boglige fag sammen med lærere, som kun underviser i ét fag, hjertefaget. Og hvor man i afleveringer og prøver skal præstere mindst 70% for at blokken godkendes.

Efter 4 år kan man så springe druk-gymnasiet over og gå direkte videre til fremtidens STEM-fag: Science, technology, engineering & mathematics.

Uden tvangsklasser kommer 100% igennem

DEBATINDLÆG TRYKT 30.05.2017

Skoledebatten raser: Skal 95% igennem eller kun 90%? Og hvad nytter det at blive skubbet igennem med lave nådes-karakterer, som er ubrugelige?

Svaret ligger i §25a i den nye folkeskolelov: "Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin." Oversat til dansk: Regionerne skal motivere sine kommuner til at afskaffe sine tvangsklasser, hvor de unge tvinges til at følge årgangen, og hvor drengene lider under, at pigerne er to år forud i modenhed, så der nu er dobbelt så mange piger som drenge i gymnasiet.

I stedet skal kommunerne indføre en §25a 4årig highskole fra 7. klasse til at udvikle den enkeltes talent gennem daglige lektier i selvvalgte halvårsblokke i praktiske eller boglige fag sammen med lærere, som kun underviser i ét fag, hjertefaget. Og hvor man i afleveringer og prøver skal præstere mindst 70%, for at blokken godkendes.

Så kommer alle igennem med viden om, hvilket talent de bærer på, og som de nu kan arbejde videre med.

Med præstationskarakterer kan både mobil og PC beholdes

DEBATINDLÆG INDSENDT 28.9.2017

Læreren underviser i brøkers addition, men ingen hører efter, for alle er i cyberspace, enten på mobilen eller på PCen. Og det går jo ikke, så først må mobilen afleveres, dernæst PCen, da det ikke nytter.

Spørges de unge, hvorfor de ikke hører efter, er svaret: "Hvorfor skal vi lære noget, en maskine kan regne ud? Og i øvrigt er der tre uger til næste karaktergivning".

Og alle ved, at lærere bliver fyret, hvis de giver præstations-karakterer byggende på elevernes præstationer i perioden. Lærerne må kun give standpunkts-karakterer byggende på et skøn over elevens faglige standpunkt i ugen op til karakteren, hvor alle møder op og afleverer alt og sidder med hånden oppe konstant.

Naturligvis er der også mundtlig eksamen. Men med en mild censor kan enhver lærer eksaminere selv en stol til en besåkarakter, forudsat at stolen holder mund.

Så de unge kan roligt beholde både mobil og PC, hvis skolen erstatter standpunkt med præstation, og mundtlig eksamen med skriftlig, som i resten af verden.

Katolsk matematik, og protestantisk

DEBATINDLÆG SENDT 29.09.2017

Matematikens dag fejrer fagets katolske, latiniserede version. Her kaldes et regnestykke en 'funktion', der på læreruddannelsen defineres som en delmængde af et mængdeprodukt, hvor første-komponent identitet medfører anden-komponent identitet.

I stedet bør vi fejre tallets dag, for tal indeholder hele matematikken i sig. 345 er nemlig en kort skrivemåde for et regnestykke med ubundtede 5 gange, plus bundter 4 gange, plus budt-bundter 3 gange.

Så først optælles fem 1ere til 1 5er; en ikon, der netop indeholder fem streger. Herefter optælles bundter og bundt-bundter, også kaldet 10ere og 100ere.

Tegnes tallet, ses tre blokke, som indeholder fagets fire regnearter: lodret plus, gange, gentaget gange (kaldet potens) og vandret plus (kaldet integration).

Med sådanne tal forsvinder al faglig ulyst. Men fagets skriftkloge gør alt for at skjule fagets enkelthed, da timeløn og beskæftigelse bygger på at gøre det enkle kompliceret.

Giv os nu en protestantisk matematik uden latiniserede banaliteter.

Giv drengene en chance - afskaf årgangstvang fra 7. klasse

KRONIKFORSLAG SENDT 22.10.2017

Drengene er en mangelvare. Som faglært arbejdskraft, som IT-teknikere, som ingeniører, som læger, som lærere, ja overalt i uddannelsessystemet.

Men især mangler der drenge til de piger, der flytter til universitetsbyerne og lader drengene blive tilbage i udkantskommunerne. Med det resultat, at vi er ved at uddø, da fødselstallet er for lavt til at holde befolkningstallet konstant.

Ikke kun i Danmark, men i hele Europa, hvor fødselstallet er 1,5 barn per par, hvilket svarer til en halveringstid på 50 år. I den vestlige verden kan kun Nordamerika levere de 2,1 barn per par, der giver et stabilt befolkningstal. Nordamerika er desuden teknologiførende, og har ikke samme arbejdskraftsmangel som Europa, der ovenikøbet har stor ungdomsarbejdsløshed.

Hvorfor går det så galt i Europa? Svaret findes i skolen, vores vigtigste institution, som former os alle med sit store timetal. Desværre bruger Europa årgangstvang fra 7. klasse, godt for produktion af embedsmænd, men skidt for de unges identitetsarbejde.

Modsat tilbyder Nordamerika de unge en helt ny skoleform, highskolen. Her er lærerne specialuddannede til de unge, og underviser kun i ét fag, hjertefaget, for at støtte den unges identitetssøgen med høj faglighed.

Ved ankomsten bliver den unge budt velkommen med agtelse: 'Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårsblokke sammen med en højt kvalificeret lærer, der giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, for eksempel håndværk eller fremmedsprog.'

Den unge oplever nu en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed. Og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Og med daglige selvvalgte halvårsblokke undgår den nordamerikanske skole tvangsklassens 11 veldokumenterede problemer: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, vikarer, leder-mangel, privatskoler, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Støj opstår naturligt, når unge tvinges til at deltage i aktiviteter, som de ikke selv ønsker, og som de ikke har mulighed for at undslippe i en årrække. Så når læreren hjælper dem med højt fravær, falder man let i snak med sine naboer. Og ønsker man at løse opgaven, er et hørevern ofte nødvendigt.

Mobning opstår ligeledes naturligt, når en gruppe unge tvinges til at være sammen hele dagen flere år i træk. Og som regel er naturen stærkere end selv de mest helhjertede strategier for antimobning.

Fravær er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og støj og mobning. Især da fravær ikke har konsekvenser på grund af skolens fastholdelsespolitik. Og et skoleskift hjælper ikke, da alle skoler bruger tvangsklasser. Men også i timen opstår fravær ved hyppigt skift til facebook og andre sociale medier på sin PC eller mobil.

Bundkarakterer er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og støj og mobning og fravær. Det naturlige ville være at tage klassen om, men det forhindrer skolernes årgangstvang. Resultatet kan så aflæses ved folkeskolens afgangsprøver. Mange går slet ikke op, og i matematik skal man blot regne hvert sjette stykke rigtigt for at få bestå-karakteren 02.

Snyd er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og højt fravær. Stort set alle opgaver er løst og kan hurtigt downloades, eventuelt mod betaling. Man retter lidt i teksten, så hvad er der svært ved det? Og til eksamen findes facebook-grupper, der kan levere en løsning en time efter, at opgaven er stillet.

Druk er den naturlige konsekvens af, at det personlige talent visner i tvangsklasser, hvor identitetsarbejdet går i stå. Og den danske verdensrekord i ungdomsdruk kommer til fuld udfoldelse i gymnasiet og på universiteternes rusuger.

Vikarer er den naturlige konsekvens af, at nye lærere skal undervise klasser med støj, mobning, fravær, konstant facebook brug, bundkarakterer, snyd og generel mistrivsel. Hvis også læreren mistrives og måske mobbes, fører det let til øget sygefravær eller skift til et andet erhverv.

Ej heller er det morsomt at være leder på en skole med tvangsklassens mange problemer, og hvor lærere mister lysten til at undervise. Samtidig skal man også være leder for en hel anden skoleform, barneskolen, som heller ikke er problemfri. Ikke underligt, at sådanne dobbelte lederjob ofte er vanskelige at få besat.

Privatskoler er den naturlige flugt væk fra tvangsklasser, og hver femte unge benytter denne mulighed. Men ikke alle har råd, så denne løsning metode har en social slagside. Og årgangstvang forsvinder ikke nødvendigvis på privatskoler.

Især drenge mistrives, da de er to år efter piger i personlig udvikling. Da Sønderjylland var preussisk, blev de da også konfirmeret to år efter pigerne. At tvinge jævnaldrende piger og drenge til at være sammen dagligt i flere år i træk giver begge et så skævt billede af hinanden, at det får konsekvenser for fødselstallet.

Tvangsklasser blev indført ved den store skolereform i 1975. Før da blev de unge delt i en boglig og en ikke-boglig line efter 7. klasse. Denne model fungerer stadig fint i Tyskland, hvor mange delstater har en tredelt skole med en gymnasielinje og en reallinje og en fælleslinje. Med klar besked om, at passer man ikke sit arbejde, rykker man ned på næste niveau. Så Tyskland producerer både akademikere og faglærte på højt fagligt niveau.

Havde vi valgt den nordamerikanske highskole med dens selvvalgte halvårsblokke fra 7. klasse, ville alle de nuværende problemer være undgået. Men ved studenteroprøret i 1968 overtog marxisterne universiteterne, så i stedet valgtes den sovjetiske enhedsskole fra 1. til 10. klasse. Skolerne var derfor tvunget til at bruge tvangsklasser indtil reformen i 2014. For her optræder §25 a, som siger at 'Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin.' Så nu kan de enkelte kommuner oprette 4årige highskoler fra 7. klasse, så tvangsklassens problemer forsvinder.

Med kravet om 70% succes er der ikke tid til larm i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag, så man kan holde fri efter skoletid. Mobning forsvinder, for med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år er der ikke tid til at gå hinanden på nerverne. Fravær forsvinder, for så kan man ikke få hjælp til lektierne, og med en lav præstation bliver blokken ikke godkendt. Bundkarakterer forsvinder, da daglige lektier holder det faglige niveau ved lige. Snyd forsvinder, fordi karakteren baseres på mange forskellige faktorer. Druk begrænses for at kunne møde frisk og udhvilet mandag morgen. Vikarer forsvinder, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget, ved at have eget lokale, ved at kunne rose alle unge, og ved at møde nye hold hvert halve år. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Også skift til privatskoler ophører, da man skifter hold dagligt og hvert halve år. Drengene trives, da de kan vælge mellem praktiske og boglige hold, og være sammen med piger med samme interesse og fra andre aldersgrupper. Flere drenge går videre og følger med til universitetsbyerne, så fødselstallet kommer op på de 2,1 barn per par.

Og uden tvangsklasser kan skolens fag tilbydes i både praktisk og boglig sammenhæng. Således kan matematik også tilbydes på gymnasialt niveau, så drengene kan gå direkte videre og slutte som 22årige ingeniører. Og dermed levere den finansiering, der kan bevare velfærden og sænke skatteprocenten samtidig.

Afskaffelse af tvangsklasser fra 7. klasse er en fælleskommunal opgave. Derfor skal regionen på banen med en tværkommunal tænketank. Især da en skole, som støtter den unges identitetsarbejde med selvvalgte halvårsblokke, vil mindske tilgangen til sygehuse og psykiatri samt medføre vækst og udvikling i udkantskommunerne. Og dermed bidrage til at løse regionens kerneopgaver.

Et forhistorisk gymnasium

DEBATINDLÆG TRYKT 10.11.2017

Gymnasiet drukner i egen succes. For samfundet har ikke brug for et skolesystem, hvor 4 ud af 5 vil have et embede, og hvor halvdelen falder fra, hvis de i stedet vælger et erhverv.

Gymnasiets problemer skyldes økonomi og evaluering. For at øge det offentlige tilskud, må de unge hindres i at droppe ud. Hvilket er let, da gymnasierne selv vurderer de unges faglige udbytte med tre sæt karakterer.

Terminskarakterer må ikke afspejle den unges præstationer i terminen, men alene det faglige standpunkt når karakteren gives. Så fysisk og mentalt fravær og manglende opgaveaflevering har ingen betydning, kun den sidste uge tæller. Og her møder alle op med hånden i vejret for at få en middelhøj karakter på trods af manglende viden.

Skriftlig eksamen er med fri adgang til internettet, så en time efter opgaven er stillet, kan en løsning hentes ned. Man skal så blot huske at rette lidt i teksten.

Og ved mundtlig eksamen sørger byger af ledende spørgsmål for, at ingen kan dumpe. Over frokostbordet morer lærere sig ofte med at konstatere, at med en mild censor vil en lærer kunne eksaminere selv en stol til at bestå, forudsat stolen tier stille.

Synd, for gymnasiet blev skabt i god mening under Napoleonskrigene. Preussens konge var chokeret over at se, at en franske bondehær overgik hans adelige officerer og besatte Berlin. Han indså, at han ligesom Frankrig måtte erstatte sin blod-adel med en videns-adel, som kunne besætte embederne i en ny stærk centraladministration, igen efter fransk forbillede.

Han bad derfor Humboldt om at skabe en dannelsesskole med tre formål. Befolkningen måtte ikke oplyses, da den så ville forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skulle den indpodes en følelse af nationalisme, så den så sig som et folk, der får identitet ved at bekæmpe andre folk, især det franske. Og endelig skulle et gymnasium udskille eliten til embeder i centraladministrationen; og formidle dannelse, så den kunne færdes ved hoffet.

Europas enevælde overtog med kyshånd den preussiske dannelsesskole, selvom den benytter tvangsklasser med årgangstvang. Hvilket har skabt 11 veldokumenterede problemer. Klassestøj, så mange må bruge høreværn under arbejdet; og mobning, fordi de unge tvinges til at være sammen hele dagen flere år i træk. Støj og mobning medfører så øget fravær, der igen medfører snyd og bundkarakterer, så man består eksamen ved blot at regne hvert sjette stykke. Druk, på grund af manglende identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne. Drengemistrivsel, da drenge er to år bagud i modenhed. Samt en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverer 1½barn, der så afleverer 1 barn i næste generation.

De Nordamerikanske republikker holder et stabilt befolkningstal ved at tilbyde de unge en highskole med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårsblokke. Og sammen med lærere, som kun underviser i ét fag, hjertefaget, for at kunne støtte de unges identitetsarbejde med høj faglighed. Og som roser alle, enten for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, for eksempel håndværk eller fremmedsprog. Og som lover, at halvårsblokken godkendes, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Nedsætter vi en OECD-ledet skolekommission til at globalisere vores skolesystem fra børnehaven til forskerskole, vil den straks anbefale highskoler til at undgå det talentspild, som har ført til Europas store ungdomsarbejdsløshed.

Indtil da bør regionerne være tværkommunale tænketanke, der bruger folkeskolelovens paragraf 25a

til at afskaffe tvangsklasserne. Fordi en skole, som støtter den unges identitetsarbejde med selvvalgte praktiske og boglige halvårsblokke, vil løse regionens kerneopgaver ved at mindske tilgangen til sygehuse og psykiatri samt medføre vækst og udvikling i udkantskommunerne.

Regionen bør forebygge mere

DEBATINDLÆG INDSENDT 3.11.2017

Man undres, når man læser socialdemokratiets valgmanual til regionsvalget: Jamen, dette kan alle da skrive under på. Så hvad skal vi med et politisk regionsråd?

Men én ting mangler, det forbyggende arbejde. Og som bekendt er forebyggelse og helbredelse lige vigtige. Forebyggelse vil desuden øge effektiviteten ved at begrænse behovet for regionens tre mangelopgaver: mangel på sundhed og vækst og udvikling.

Forebyggelse er kommunernes område, hævdes der så.

Helt uenig. Det er en fælles opgave med behov for en tværkommunal regional tænketank, der kan inspirere og koordinere kommunernes forbyggende arbejde. Som begynder der, hvor vi formes, i folkeskolen med dens store antal timer gennem mange år.

Så hvordan kan folkeskolens forebyggende arbejde styrkes?

Svaret er enkelt: Giv drengene en chance! Afskaf tvangsklasser fra 7. klasse, hvor årgangstvungen går ud over drengene, som er to år efter i modenhed. Da Sønderjylland var preussisk, blev drenge da også konfirmeret to år efter pigerne.

Tvangsklasser betyder, at der i gymnasiet går dobbelt så mange piger som drenge, der kæmper for bare at bestå. Så det er primært piger, der flytter ind til universitetsbyerne og besætter landets embeder, medens mange drenge lades tilbage som ufaglærte i Udkantsdanmark. Vi mangler derfor teknisk arbejdskraft på alle niveauer, fra faglærte til ingeniører.

Tvangsklasser fører derfor til så et lavt fødselstal, at halveringstiden er 50 år for Europas befolkning, hvor hvert par afleverer 1½ barn, der så senere afleverer 1 barn.

Tvangsklasser har derudover ni veldokumenterede problemer: klassestøj, så mange må bruge høreværn; mobning, fordi de unge tvinges til at være sammen hele dagen flere år i træk; fravær, på grund af støj og mobning; snyd og bundkarakterer, på grund af fravær; druk, på grund af manglende identitets-udvikling; samt vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklassernes problemer.

Tvangsklasser kan dog afskaffes med §25a i den nye folkeskolelov, der siger 'Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin.'

Tvangsklassens problemer forsvinder derfor med 4årige highskoler fra 7. klasse, der byder den unge velkommen med agtelse: 'Alle har et talent, og vi skal nu i fællesskab finde og udvikle dit personlige talent gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Sammen med lærere, der kun underviser i ét fag, så dit identitetsarbejde støttes af høj faglighed. Og som giver dig ros, for at have talent, eller for at have mod til at prøve kræfter med noget nyt og ukendt, som fx håndværk eller tysk, et vigtigt eksportsprog.'

Den unge oplever så en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed. Og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Med kravet om 70% succes er der ikke tid til støj i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag. Mobning forsvinder med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år. Fravær og bundkarakterer og snyd forsvinder, for med en lav succes-procent bliver halvårsblokken ikke godkendt. Druk begrænses for at kunne møde udhvilet mandag morgen. Vikarer forsvinder, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Også skift til privatskoler ophører; man skifter jo hold dagligt og hvert halve år.

Drengene trives, da de kan vælge mellem praktiske og boglige hold, samt være sammen med piger fra andre aldersgrupper, men med samme interesser. Og med halvårshold kan matematik også tilbydes på gymnasialt

niveau, så drengene kan gå direkte videre og slutte som 22årige ingeniører. Og dermed levere den finansiering, der kan bevare velfærd og samtidigt sænke skatteprocenten.

Psykiatrien har også brug for forebyggelse

DEBATINDLÆG INDSENDT 6.11.2017

Lægemangel inden for psykiatrien mindskes ved at styrke det forebyggende arbejde, der dog er totalt fraværende i socialdemokratiets valgmanual. Det er kommunernes område, hævdes det.

Helt uenig. Det er en fælles opgave. Med behov for en tværkommunal regional tænketank, der kan inspirere og koordinere kommunernes forbyggende arbejde. Som begynder der, hvor vi formes, i folkeskolen med dens store antal timer gennem mange år.

Vejledt af regionen kan kommunerne bruge folkeskolelovens §25a til afskaffe tvangsklasser fra 7. klasse, hvor årgangstvungen går ud over drengene, som er to år efter i modenhed. Og i stedet oprette 4årige highskoler fra 7. klasse, der siger: 'Alle har et talent, og vi skal nu udvikle dit talent gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Og du får ros for at have talent, eller for at have mod til at prøve kræfter med noget nyt, som fx håndværk eller tysk.

At bruge skolen til at styrke den unges identitetsarbejde er effektiv forebyggelse.

Hvem vil bruge §25a til at afskaffe tvangsklasser fra 7. klasse

DEBATINDLÆG INDSENDT 6.11.2017

Vi kan nu afskaffe tvangsklasser fra 7. klasse, hvor årgangstvungen går ud over drengene, som er to år bagud i modenhed. §25a i folkeskoleloven fra 2014 muliggør det.

Vi kan nu oprette 4årige highskoler fra 7. klasse, der siger: 'Alle har et talent, og vi skal nu udvikle dit talent gennem daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Sammen med lærere, der kun underviser i ét fag, så dit identitetsarbejde støttes af høj faglighed. Og som giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at prøve kræfter med noget nyt, som fx håndværk eller tysk, et vigtigt eksportsprog.'

Den unge trives i en skoledag med 6 forskellige valghold, som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Drengene trives med praktiske og boglige hold. Og med samarbejde med piger fra andre aldersgrupper.

Hvem vil være med? Socialdemokratiet vil ikke, men hvad med resten?

Psykiatri og druk skyldes ødelagt identitetsarbejde i tvangsklasser

DEBATINDLÆG TRYKT 15.11.2017

I 7. klasse forlader de unge barndommen og påbegynder deres identitetsarbejde: 'Hvem er jeg? Hvad kan jeg?' Og skolen bør støtte dette arbejde i stedet for at ødelægge det med årgangstvungen og tvangsklasser. Som indirekte siger til de unge: Du er identitetsløs, derfor vil vi danne dig med faglige skabeloner. Du får en god karakter, hvis du tilpasser dig, og ellers en bundkarakter.

Den katastrofale konsekvens af ødelagt identitetsarbejde er kompensation, drenge med druk og piger med angst. Vores unge har verdensrekord i druk. Og tilstrømningen af unge piger truer med at få psykiatrien til at bryde sammen.

Til regionsvalget siger alle lister: bedre helbredelse med flere penge og flere læger. Men begge løfter er urealistiske. Liste Q peger i stedet på forebyggelse: Vi må hurtigst muligt afskaffe de tvangsklasser, der pumper drenge ud i druk og piger ind i psykiatrien. Skolen skal støtte og ikke ødelægge identitetsarbejdet.

Tvangsklasser kan afskaffes med §25a i den nye folkeskolelov, og erstattes med selvvalgte halvårsblokke, der byder den unge velkommen med agtelse: 'Alle har et talent, og vi skal nu i fællesskab finde og udvikle dit personlige talent. Du skal derfor vælge mellem en række daglige halvårsblokke af praktisk og boglig art sammen med en lærer, der kun underviser i ét fag, så dit identitetsarbejde støttes af høj faglighed. Og du får ros, enten for at have talent, eller for at have mod til at prøve kræfter med noget nyt og ukendt, som fx håndværk eller tysk, vort vigtigste eksportsprog.'

Afskaffelse af tvangsklasser er en fælleskommunal opgave. Derfor skal regionen på banen som en tværkommunal tænketank. Især da en skole, som støtter den unges identitetsarbejde med selvvalgte halvårsblokke, vil mindske tilgangen til sygehuse og psykiatri samt medføre vækst og udvikling i udkantskommunerne. Og dermed bidrage til at løse regionens kerneopgaver. Så forebyggelse gennem afskaffelse af tvangsklasser vil overflødig gøre fremtidige krav om besparelser og effektivisering.

Talentbevarelse, en konservativ kerneopgave

DEBATINDLÆG INDSENDT 29.11.2017

Vi lever i en flydende modernitet, siger den kendte sociolog Bauman. Hvor det faste langsomt bliver flydende. Men er der da intet, vi skal holde fast på?

Naturen, naturligvis. Som vi lever af - og som har udstyret os alle med et talent, der dukker frem, når den unge påbegynder sit identitetsarbejde fra 7. klasse: Hvem er jeg, og hvad kan jeg?

Netop derfor byder Nordamerika den unge velkommen til en helt ny skoleform, highskolen: 'Du har et talent, som vi nu i fællesskab skal afdække og udvikle. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårshold med en étfagslærer, der kan støtte din identitetssøgen med høj faglighed. Og som giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at prøve noget nyt og ukendt, som fx håndværk eller tysk, vort vigtigste eksportsprog.'

Den unge oplever så en skoledag med seks forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed. Og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Og med daglige selvvalgte halvårshold undgår den nordamerikanske skole den europæiske årgangstvang med dens ti veldokumenterede plager: klassestøj så man skal bruge høreværn, mobning fordi man er sammen hele dagen flere år i træk, fravær på grund af støj og mobning, bundkarakterer så man består afgangsprøven ved blot at regne hvert sjette stykke korrekt, snyd for at få højere karakterer, elev- og lærer- og lederflugt til privatskoler, drenge-druk og pige-angst for at kompensere for at tvangsklasser spolerer identitetsarbejdet, drenge-mistrivsel da drenge er to år bagud i modenhed, samt et fødselstal så lavt, at vi er ved at uddø.

Vi skal derfor afskaffe årgangstvang fra 7. klasse, hvis vi vil bevare og udvikle den enkeltes talent, hvis vi vil bevare bosættelse og beskæftigelse i landets yderområder, og hvis vi vil bevare Europas befolkning.

Undskyld, er bevarelse ikke en konservativ kerneopgave?

Frie halvårshold fjerner tvangsklassens ti plager

KRONIKFORSLAG INDSENDT 29.11.2017

Børn er pragtfulde, unge mennesker ligeså. Derfor fortjener begge den bedste skole, der findes. Men ikke nødvendigvis den samme skole, snare tværtimod. Barnet er nysgerrig på sin omverden og bruger sine gribere til at skabe begreber med. Den unge er nysgerrig på sig selv: Hvem er jeg, hvad kan jeg? Så hvor barnet udforsker det ydre, udforsker den unge det indre med det identitetsarbejde, der påbegyndes ved overgangen fra barndom til ungdom fra 7. klasse.

Vi bør derfor tilbyde børn og unge to forskellige skoleformer. Barnets skal guides til lærerige omverdensoplevelser. Den unge skal støttes i sit identitetsarbejde med valgfrie halvårshold af boglig eller praktisk art sammen med en lærer, som kun har ét fag for at kunne støtte den unge i identitetssøgen med høj faglighed.

Netop sådan er den Nordamerikanske highskole indrettet. Ved ankomsten bliver den unge budt velkommen med agtelse: 'Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårshold sammen med en højt kvalificeret lærer, der giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, som fx håndværk eller tysk, vort vigtigste fremmedsprog.' Den unge oplever nu en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed. Og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og med et løfte om godkendelse, hvis man opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Og med daglige selvvalgte halvårshold undgår den nordamerikanske skole tvangsklassens ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, pige-angst, flugt til privatskoler, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Støj opstår naturligt, når unge tvinges til at deltage i aktiviteter, som de ikke selv ønsker, og som de ikke har mulighed for at undslippe i en årrække. Så når læreren hjælper dem med højt fravær, falder man let i snak med sine naboer. Og ønsker man at løse opgaven, er et høreværn ofte nødvendigt.

Mobning opstår ligeledes naturligt, når en gruppe unge tvinges til at være sammen hele dagen flere år i træk. Og som regel er naturen stærkere end selv de mest helhjertede strategier for antimobning.

Fravær er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og støj og mobning. Især da fravær ikke har konsekvenser på grund af skolens fastholdelsespolitik. Og et skoleskift hjælper ikke, da alle skoler bruger tvangsklasser. Men selv i timen viser fraværet sig ved skift til facebook og andre sociale medier på sin PC eller mobil.

Bundkarakterer er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og støj og mobning og fravær. Det naturlige ville være at tage klassen om, men det forhindrer skolernes årgangstvang. Resultatet kan så aflæses ved folkeskolens afgangsprøver. Mange går slet ikke op, og i matematik skal man blot regne hvert sjette stykke rigtigt for at få bestå-karakteren 02.

Snyd er den naturlige konsekvens af tvang og manglende interesse og højt fravær. Stort set alle opgaver er løst og kan hurtigt downloades eventuelt mod betaling. Man retter så lidt i teksten, så hvad er der svært ved det? Og til eksamen findes facebook-grupper, der kan levere en løsning en time efter opgaven er stillet.

Druk er den naturlige konsekvens af mistriivsel i skolen. Samt af, at identitetsarbejdet er gået i stå, så det personlige talent langsomt visner i tvangsklasser. Og den danske verdensrekord i ungdomsdruk kommer til fuld udfoldelse ved starten af gymnasiet og på universiteternes rusuger.

Vikarer er den naturlige konsekvens af nyuddannede lærere skal undervise i klasser med støj, mobning, fravær, konstant facebook brug, bundkarakterer, snyd og generel mistriivsel. Hvis også læreren mistrives og måske mobbes, fører det let til øget sygefravær eller skift til et andet erhverv.

Ej heller er det morsomt at være leder på en skole med tvangsklassens mange plager, og hvor lærere mister lysten til at undervise. Samtidig skal man også være leder for en hel anden skoleform, barneskolen, som heller ikke er problemfri. Ikke underligt, at sådanne dobbelte lederjob ofte er vanskelige at få besat.

Privatskoler er den naturlige flugt væk fra tvangsklassen, og hver femte unge benytter denne mulighed. Men ikke alle har råd, så denne løsning metode har en social slagside. Og årgangstvang forsvinder ikke nødvendigvis på privatskoler.

At især drenge mistrives skyldes, at drenge er to år efter piger i personlig udvikling. Da Sønderjylland var preussisk, blev drenge da også konfirmeret to år efter pigerne. At tvinge jævnaldrende piger og drenge til at være sammen dagligt i flere år i træk, giver begge et så skævt billede at det modsatte køn, at det har fået konsekvenser for fødselstallet. Europa afleverer 1½ barn per par, der så senere afleverer 1 barn, altså en halveringstid på bare 50 år.

Tvangsklasser blev indført ved den store skolereform i 1975. Før da have vi den tyske skolemodel med opdeling af de unge i en boglig og en ikke-boglig line efter 7. klasse. Denne model fungerer stadig fint i Tyskland, hvor mange delstater stadig har en tredelt skole med en gymnasielinje og en reallinje og en fælleslinje. Med klar besked om, at passer man ikke sit arbejde, rykker man ned på næste niveau. Så Tyskland producerer både akademikere og faglærte på højt fagligt niveau.

Havde vi valgt den nordamerikanske highskole med dens selvvalgte halvårshold fra 7. klasse, så ville alle de nuværende plager være undgået. Men ved studenteroprøret i 1968 overtog marxisterne universiteterne, og sørgede for at vi i stedet valgte den sovjetiske enhedsskole fra 1. til 10. klasse. Skolerne var derfor tvunget til at bruge tvangsklasser lige indtil reformen i 2014. For her optræder

§25 a, som siger at 'Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin.' Så nu kan de enkelte kommuner oprette 4årige highskoler fra 7. klasse, så tvangsklassens plager forsvinder.

Med kravet om 70% succes er der ikke tid til larm i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag, så man kan holde fri efter skoletid. Mobning forsvinder, for med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år er der ikke tid til at gå hinanden på nerverne. Fravær forsvinder, for så kan man ikke få hjælp til lektierne og med en lav procent bliver blokken ikke godkendt. Bundkarakterer forsvinder da daglige lektier holder det faglige niveau ved lige. Snyd forsvinder, fordi karakteren baseres på mange forskellige

faktorer. Druk begrænses for at kunne møde frisk og udhvilet mandag morgen. Vikarer forsvinder, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget, ved at have sit eget lokale, ved at kunne rose alle unge, og ved at møde nye hold hvert halve år. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Også skift til privatskoler ophører, for man skifter jo hold dagligt og hvert halve år. Drengene trives, da de kan vælge mellem praktiske og boglige hold, og være sammen med piger fra andre aldersgrupper, men med samme interesser. Så flere drenge vil gå videre og følge med til universitetsbyerne, så fødselstallet bliver 2.1 barn per par, der sikrer en stabil befolkning.

Og uden tvangsklasser kan skolens fag tilbydes i praktisk og boglig version og på gymnasialt niveau, så drengene kan gå direkte videre og slutte som 22årige ingeniører. Og dermed levere den finansiering, der samtidig kan bevare velfærden og sænke skatteprocenten.

Nedsætter vi en OECD-ledet skolekommission til at globalisere vores skolesystem fra børnehave til forskerskole, vil den straks anbefale highskoler til at undgå det talentspild, som har ført til Europas store ungdomsarbejdsløshed.

Indtil da bør regionerne være tværkommunale tænketanke, der bruger folkeskolelovens paragraf 25a til at afskaffe tvangsklasserne. Netop fordi det vil løse regionens kerneopgaver ved at mindske tilgangen til sygehuse og psykiatri samt give vækst og udvikling i yderkommunerne.

Fravær skyldes en latterlig karaktergivning

DEBATINDLÆG INDSENDT 13.02.2018

Det høje gymnasiefravær skyldes en karaktergivning, som mødes med latter i udlandet, der bruger præstationskarakterer. Vi alene fastholder Napoleonstidens standpunktskarakterer. Hvor fravær ikke medtælles i karakteren, som alene skal være et skøn over det faglige niveau ugen forinden. Hvor alle naturligvis afleverer alt og møder op med fingeren i vejret. Hvilket gør det let at give karakter. Alle får en middelkarakter, og de der klager sig, kan så få en af de to topkarakterer. Universiteterne må herefter selv slås med de store huller i den basale viden.

Norske middelstudenter morer sig mest. På danske universiteter placeres de foran, da karakterskalaen i Norge kun har enkelttrin. Vi har 2 trin først og herefter 3, 3, 2, 2 og 3 trin.

En karakter skal naturligvis afspejle periodens præstationer. Og med en stopprøve efter første år kan den forbedres i anden omgang.

Eller endnu bedre: Nedsæt dog en OECD-ledet skolekommission til at globalisere vort skolesystem fra børnehave til forskerskole.

Lærernes historiske chance

DEBATINDLÆG INDSENDT 13.02.2018

Lærerne kæmper for et skift fra helårnorm til kvartalsnorm. Bliver resultatet en halvårnorm, kan skolereformen komme helt i mål.

En længere skoledag er gennemført. Der mangler blot selvvalgte daglige boglige eller praktiske halvårshold fra 7. klasse for at støtte de unges identitetsarbejde: Hvem er jeg, og hvad kan jeg? Og for at slippe for pligtklassens problemer: Støj, mobning, fravær, bundkarakterer, mistrivsel og flugt til privatskoler, alt på grund af et strandet identitetsarbejde.

Det er guld for de unge med en god lærer, der har en rolig arbejdsdag med sit hovedfag i eget lokale og med 6 forskellige halvårshold, som de unge har valgt af interesse eller nysgerrighed.

Grib chancen nu.

Dannelsesskolen som et fængsital

KRONIKFORSLAG INDSENDT 21.4.2018

”Vi har verdens bedste folkeskole” sagde jeg til min nordamerikanske ven. ” For den bygger på både viden og dannelse!”

Han stirrede uforstående på mig: ”Du kalder den en folkeskole?”

”Ja, det er en skole for hele folket.”

”Jamen, det er jo ikke folket, der går i skole. Det er jo børn og unge. Og jeg går da ud fra, at I har to forskellige skoler med to typer lærere?”

”Nej vi har samlet det hele i en tiårig enhedsskole, hvor lærerne underviser på alle klassetrin.”

”Nu er jeg forvirret. En tiårig enhedsskole er noget, man brugte i Sovjetunionen. Og ordet folkeskole minder om folkerepublikken Kina. Sig mig, er Danmark et marxistisk land?”

”Ih nej, vi er et frit land. Og vi lægger stor vægt på at uddanne de unge til en demokratisk og kritisk tankegang.”

”Nu siger du dannelse igen. Hvad betyder det? Ordet findes jo ikke på engelsk.”

”Dannelse kommer af det tyske ord Bildung. Det er et ønske om, at man ud over færdigheder også tilegner sig almen viden, så man kan deltage i det politiske liv.”

”Lige et øjeblik. Dannelse står jo for anti-oplysning, så vidt jeg ved, så du modsiger vist dig selv?”

”Hvad mener du?”

”Jo, Bildung blev jo skabt i Berlin for at få Napoleon ud af Berlin. Og for og skaffe embedsmænd blandt almindelige mennesker til enevældens centraladministration. For når blod-adelen ikke kunne hindre demokratiet i at brede sig fra Frankrig, måtte man jo skabe en videns-adel i stedet. Derfor skabte man en Bildung-skole, der skulle opfylde tre krav. Den måtte ikke oplyse, for så ville befolkningen forlange demokrati som i Frankrig. Den skulle i stedet indpode nationalisme, så befolkningen så sig som et folk, som fik identitet ved at bekæmpe andre folk. Især det franske, så besættelsen af Berlin kunne ophøre. Endelig skulle videns-adelen dannes i antikkens og nutidens skønne kunster, så den kunne færdes ved hoffet. Så en skole kan altså ikke både oplyse og danne, det er hinandens modsætninger. Sig mig hvordan klarer jeres unge sig til deres prøver?”

”Ikke så godt. I matematik består afgangsprøven ved blot at regne 16% rigtigt. Og i gymnasiet gives standpunktskarakterer, der ikke må tage hensyn til de unges præstationer i perioden, men kun lige op til karaktergivningen.”

”Hvor alle sikkert møder op med hånden i vejret for at gøre et godt indtryk, går jeg ud fra? Hvorefter de så igen kan være farveærende fysisk eller mentalt.”

”Ja, det må jeg desværre indrømme. Men hvordan er da jeres skole?”

”Vi opdeler skolen i en primær skole for børn, en sekundær skole for unge og en tertiær skole for arbejdslivet. I primærskole bruger vi hønemor-modellen, hvor børn har samme lærer til næsten alle fag. Og hvor læreren kun har én klasse. En varm hønemor er som en ekstra forælder med blik for, hvordan børnene kan støttes og stimuleres på deres eget niveau. Ved puberteten begynder highskolen, som siger: ’Du begynder nu dit identitetsarbejde med spørgsmålet ’Hvem er jeg, og hvad kan jeg?’ Du skal vide, at alle har et talent. Og at det er vores fælles opgave at afdække og udvikle dit personlige talent gennem selvvalgte daglige halvårshold af boglig eller praktisk art sammen med lærere, der kun har ét fag. Og holdet godkendes med 70% af de points, du får for fremmøde, aflevering og delprøver. Går det godt, siger vi ’Godt job, du har talent, du skal da have mere’. Hvis ikke, siger vi ’Godt forsøg, du har mod til at prøve kræfter med noget nyt, så prøv nu et nyt halvårshold.’ Og vi er netop blevet teknologiførende ved at undgå jeres tvangsklasser, hvor de unge tvinges til at følge deres årgang til stor skade for drengene, som er to år bagud i udvikling.”

”Så alle får ros?”

”Ja, alle forlader halvårsholdet med ros. Og med lyst til som 18årig at prøve kræfter med de tertiære jobrettede hold, hvor netop deres personlige talent kan udfoldes. Og som også er opdelt i halvårshold, så man hurtigt kan supplere eller udbygge sin grad med nye hold ved jobskifte eller arbejdsløshed.”

”Men hvad med alle de typiske klasseproblemer? Mobning fordi man altid er sammen med de samme. Fravær og druk på grund af manglende interesse og mobning. Støj så mange må gå med høreværn, fordi læreren sjældent når længere end til dem, der har højt fravær. Bundkarakterer på grund af fravær. Snyd med afskrift ved afleveringer. Flugt til privatskoler både af elever, lærere og ledere. Samt mistrivsel på grund af et strandet identitetsarbejde.”

”Med klaseskift hver time og hvert halve år bliver de unge ikke træt af hinanden i nær samme grad, som i en tvangsklasse. Og daglige lektier giver et støt voksende vidensniveau.”

”Men jeres skoleform bygger vel også på dannelse?”

”Tværtimod, vores skoleform bygger på Oplysningstiden. For med oplysning kan en befolkning sige farvel til formynderi fra sine to herrer, herremanden på slottet og Vorherre i kirken. Som oplyste kan vi klare os selv. Vi kan informere hinanden om alternativer, debattere fordele og ulemper, og stemme om dem til sidst. Så Oplysningstiden skabte to republikker, en i USA og en i Frankrig.”

”Så Frankrig har samme skolesystem som jer?”

”Nej, for Frankrig måtte aflyse republikken for at beskytte den mod sine tysktalende naboer. Man skabte derfor eliteskoler, især til ingeniører, der kunne bygge broer over kløfter, så den franske hær kunne være fremme, før den tyske hær var parat.”

”Men det er fortid. Hvorfor vælger Frankrig ikke den samme skoleform som i USA.”

”Har man først indført en institution, vil denne gøre alt for, at den ikke bliver nedlagt. Så derfor bruger Europas skoler tvangsklasser og dannelse til at fastholde befolkningen som uoplyst med behov for mere skolegang.”

”Jamen hvad siger Frankrigs mange filosoffer til det?”

”De påviser netop, at republikken hele tiden er truet af skjult formynderi i vores ord, i vores sandheder, og i vores institutioner, der er skabt til at hjælpe os, men som i stedet fastholder os som klienter for at kunne bestå.”

”Jamen alle skoler indeholder vel grundfag som dansk og matematik?”

”Både ja og nej. For en ændret navngivning er en effektiv måde at ændre en skole til det, filosofen Foucault kalder et ’fængsital’, altså en kombination af et fængsel og et hospital. Et fængsel, fordi vi holder de unge indespærret i tvangsklassen, som de skal vende tilbage til time efter time, dag efter dag og år efter år. Og et hospital, fordi de påtvinges diagnoserne uvidende og udannede, hvorfor de skal kureres med viden og dannelse. Men dannelse er så vag en diagnose, at man har oprettet en særlig videnskab, didaktik, til at fastslå dannelsens indhold, der i øvrigt skifter ligesom moden. Og viden formuleres så indviklet, at de fleste forbliver uvidende, med behov for endnu mere skole. Typisk erstattes handleord med navneord, som tit er fremmedord. Så i dannelsesskolen skal man lære dansk i stedet for at lære at læse og at skrive. Og lære matematik i stedet for at lære at regne.”

”Jamen en god lærer vil da sørge for, at alle lærer at læse og skrive og regne?”

”Forhåbentlig. Men hvad hvis læreren blot følger ordrer og sætter lærebogen over læringen? Så opstår det, filosofen Arendt kalder ’ondskabens banalitet’.”

”Hvad skal vi da gøre?”

”Gør som svenskerne, der har søgt hjælp til deres fallerede skolesystem. Anmod OECD om også at lede en dansk skolekommission, der kan globalisere hele skolesystemet fra førskole til forskerskole. Det vil give drengene en chance, så hver anden dreng er ingeniør som 22årig, hvilket skaber økonomi til både øget velfærd og skattelettelser. Og så vil de unge som 25årige have både job og familie og de tre børn, der sikrer statens beståen: en til mor, en til far og en til staten. Så vil der også være et Europa i fremtiden.”

”Hvad mener du?”

”I Nordamerika kan vi reproducere os selv med 2,1 barn per familie. I Europa føder en familie 1,5 barn, der så føder 1 barn, altså en halveringstid på to generationer eller ca. 50 år. Hvorfor vil Europa institutionalisere sin selvudryddelse ved at holde fast på sine linjeopdelte dannelsesskoler i stedet for at skifte over til holdopdelte oplysningsskoler? Se nu at få nedsat den skolekommission.”

Karakterer er en god ting

DEBATINDLÆG INDSENDT 22.06.2018

Karakterer er en god ting for den unges identitetsarbejde. Alle har et talent, som kan afdækkes og udvikles på selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold. Karakterer viser så, om jeg har fundet mit talent. Eller skal lede efter det på mine næste halvårshold, som paragraf 25 a giver mulighed for.

Men skolen viderefører bare Napoleonstidens tvangsklasser, der tvinger de unge til at følge årgangen, til trods for at drengene er to bagud i modenhed. Og på trods for dens ti plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler af både unge og lærere og ledere, pige-angst, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Hvornår vækker borgmestrene deres skoleledere?

Videnskapital til alle - eller Marximalstat

KRONIKFORSLAG TRYKT 29.06.2018

”Videnskapital til alle!” Sådan lød et af kravene i studenteroprøret i 1968.

Vi stod på barrikaderne, side om side, republikanere og marxister. Nu skulle det være slut med professorvældets formynderi og enevælde. Ud med unyttig viden - ind med relevans. Og vi stod til at vinde. Professorerne havde endelig indset, at det nu var slut med den preussiske dannelsesskole, der var skabt for at få Napoleon ud af Berlin, og for at få bugt med Oplysningstidens demokrati.

Så vi gik på jazzklub for at fejre sejren, og for at tale om de foregående år.

I gymnasiet skulle alle lære fransk. For nogle en plage, for andre en gave. For med fransk fik vi direkte adgang til tidens store filosof, Sartre, hvis eksistentialisme vi læste med glæde. Sartre var glødende tilhænger af marxismen. Så også mange danske studenter sluttede op bag dens klare budskab: Arbejderne bliver udbyttet af kapitalejerne, derfor kommer der snart en revolution, hvor kapitalen bliver fordelt til alle.

Vi republikanere læste i stedet den unge Foucault, der brød med marxismen og skabte sin egen filosofi, poststrukturalismen, som skulle beskytte den franske republik imod skjult formynderi. Republikkens drøm om frihed, lighed og broderskab var vigtigere end arbejdsmarkedet.

Foucault så individets frihed truet af offentlige institutioner, der bygger på humanvidenskaberne, som blot er pseudovidenskaber. Gennem sin videns-arkæologi påviste han, at videnskab ikke er universel. Viden er tidsbestemt, og kan derfor ændres gennem en videns-revolution.

Viden hedder sofia på græsk. Og i antikkens Grækenland var der strid mellem de vidende, sofisterne, og de bedre-vidende, filo-sofferne.

Sofisterne ønskede folkestyre, demokrati. Derfor skulle befolkningen oplyses om forskel på natur og vedtægt for at undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur.

For filosofferne var vedtægt en illusion. Det fysiske er blot eksempler på metafysiske former, som kun kan ses af filosoffer fra Platons akademi. Derfor kan befolkningen glemme alt om demokrati og roligt overlade magten til filosofferne.

Den kristne kirke overtog gladeligt forestillingen om metafysisk formynderi, og omdannede akademierne til klostre, indtil reformationen omdannede disse til universiteter, der kunne uddanne embedsmænd til kirken og kongen: præster, jurister og læger. Og forlæse om verdens indretning: Alt bevæger sig rundt om jorden. Det står i lærebøgerne. Og naturligvis har Herren placeret sin ypperste skabning, mennesket, i universet centrum. At påstå andet er kætteri.

Men så gjorde naturvidenskaben oprør. Newton påviste, at planeter og æbler ikke er underkastet en metafysisk vilje. De følger i stedet deres egen fysiske vilje, tyngdekraften.

”Så kan vi mennesker vel gøre det samme og klare os uden formynderi fra Herren og herremanden!” Så naturvidenskabens oprør førte til 1700-tallets oplysningstid, der skabte to republikker, i Nordamerika i 1776 og i Frankrig i 1789. USA har stadig sin første republik, Frankrig derimod den femte, da de tysktalende naboer forsøgte at vælte den gang på gang.

Første gang gik det galt, og i 1806 besatte Napoleon Berlin. Den tyske adel var lamslået: Hvordan kan en bondehær slå professionelle lejesoldater ledet af blodadel, for efter revolutionen har Frankrig ingen af delene? Men Preussens konge indså, at Frankrig i stedet havde en centraladministration, der kunne mobilisere den fransk befolkning. Derfor skulle Tyskland skabe det samme gennem en dannelsesskole med tre formål: Befolkningen må ikke oplyses, for så vil den forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes en følelse af nationalisme, så den ser sig som et folk, der adlyder Verdensåndens vilje ved at bekæmpe andre folk, især da det franske. Endelig skal den udsortere folkets elite til embeder i den nye centraladministration, og denne nye vidensadel skal dannes, så den kan færdes ved hoffet.

Europa overtog med glæde Preussens linjeopdelte embedsrettede dannelsesskole. I Frankrig blev den til en normaliserende skole, stærkt kritiseret af Foucault, der kaldte den et 'fængs-ital' med dobbelt disciplinering. Som fængsel tvinger skolen dig til i årevis at opholde dig i samme klasse, time efter time, dag efter dag, måned efter måned. Og som hospital får du diagnosen 'udannet', som derfor skal kureres med 'dannelse'. Du skal naturligvis acceptere diagnosen og ønske den kureret, ellers er du selv skyld i din fortabelse.

Med sin videns-arkæologi påviste Foucault, hvordan lægevidenskaben om den syge krop førte til en ekstra videnskab om menneskets psyke, der påstås at have en normaltilstand, som skolen skal udvikle, og som fængslet og hospitalet skal genoprette. Men sådanne uvidenskabelige normalitetsdiagnoser er blot skjult formynderi, der skal sabotere republikkens frihedsdrøm.

Så i 1968 havde vi fået nok. Videnskapitalen skal udbredes til alle og ikke kun til den elite, som dannelsesskolen udsorterer.

Det blev sent inden vi brød op. Men pyt, i morgen skulle sejrens frugter så høstes. Vi mødte op, men skansen var forladt, marxisterne kom ikke, hvor var de henne?

Dagen efter fik vi forklaringen. Professorerne havde indbudt dem til forhandling: "Som marxister ved I vel, at Marx bygger på den tyske antioplysnings-filosof Hegel. Det gør vores dannelsesskole også. Så falder vi, falder antioplysningen også, og Hegel erstattes af Nordamerikansk oplysning. Det er I vel ikke interesseret i? Kom over på vores side, så vil vi udnævne jer til professorer. Vi ved godt, at I ikke har forsket, men her i landet bliver du professor ved at tre professorer peger på dig. Og i øvrigt kommer der snart et nyt universitet i Roskilde. Det kan I så indrette med marxistisk inspiration fra den tyske Frankfurterskoles tre vidensområder: natur-, human- og samfundsvidenskab.

Marxisterne slog til. Og i 1975 fik de afskaffet folkeskolens oplysende ralafdeling og indført en tiårig enhedsskole efter sovjetisk mønster. Og med tvangsklasser fra syvende klasse, hvor de unge tvinges til at følge årgangen til trods for at drengene er to år bagud udviklingsmæssigt. Og hvor de unge burde støttes i deres identitets- og talentudviklings-arbejde med daglige lektier i selvvalgte halvårshold som i de Nordamerikanske republikker. Som dermed undgår tvangsklassens ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler af både elever og lærere og ledere, pige-angst, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Tvangsklasser kvæler både talent og læring. Men det skjules ved at erstatte skriftlige prøver med mundtlige prøver, hvor byger af ledende spørgsmål let overtaler censor til en mellemkarakter, især da lærer og censor bytter roller ugen efter på censors skole. I de få skriftlige eksaminer sænkes bestå-kravet, så man i dag kan bestå folkeskolens afgangsprøve i matematik ved blot at regne hver sjette opgave korrekt.

Og når man kan drikke sig til en studentereksamen, vil den manglende videnskapital føre til skandaler overalt i samfundet: toge, hospitaler, IT, skat mm.

Sin manglende oplysning skjuler universitetet ved at isolere sig, så der opstår en urskov af videnscentre, som tapper universiteterne for midler. Og da resten af verden overførte læreruddannelsen til universiteterne, blev dette forhindret i Danmark. Så hvor det vigtige lærerfag har højstatus i Finland, har det lavstatus i Danmark.

Således forvandlede Danmark til en maksimalstat med hære af offentligt ansatte, fyrsteligt belønnet af verdens højeste skattetryk, som til stadighed må øges, fordi tvangsklasserne skubber drengene ud af skolen i stedet for at lade hver anden blive ingeniør som 22årige; og dermed skabe det økonomiske grundlag for at sænke skatter og øge velfærden samtidig. 'Marximalstaten' mislykkedes i Tyskland, men ikke hos den nordlige nabo.

Der er derfor kun én vej ud af marximalstaten. Gør som Sverige, hvor OECD har skrevet en rapport om skolesystemets fallit. Nedsæt en OECD-ledet skolekommission, der kan globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole.

Konservatismen bør bevare begavelse, beboelse og befolkning

KRONIKFORSLAG SENDT 10.7.2018

Konservatismen står stærkt i vore nabolande. Så den burde kunne fordoble eller tredoble sit lave stemmetal i Danmark. For tænk at have et handleord i sit navn, som det eneste parti. Man skal blot finde ting, man som det eneste parti agter at bevare.

Tre ting melder sig, der er truet, og som mange ønsker bevaret: Drengenes talentmasse, Europas befolkning og et Danmark i balance med mulighed for beskæftigelse og bosættelse overalt i vores skønne land og ikke kun i nogle få metropoler.

En stærk stat hviler på stærke individer. Og statens mest indgribende institution, skolen, bør derfor give individet de bedste muligheder for at afdække og udvikle sit personlige talent. Netop sådan er den nordamerikanske highskole indrettet.

Ved ankomsten bliver den unge budt velkommen med agtelse: ”Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold sammen med en enkeltfagslærer. Som giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, fx håndværk eller tysk.”

Den unges identitetsarbejde støttes nu af seks forskellige valghold, der vælges af interesse eller nysgerrighed, og erstattes af nye hold hvert halve år. Og som godkendes, blot man opnår 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Modsat bruger Europa tvangsklasser, der tvinger de unge til at følge årgangen, så identitetsarbejdet visner ved at være indespærret i samme stamklasse i årevis, time efter time, dag efter dag, uge efter uge og måned efter måned. Hvilket fører til tvangsklassens ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler af unge, lærere og ledere, drenge-mistrivsel, pige-angst og befolkningsnedgang.

Som den nordamerikanske skole netop undgår med daglige selvvalgte halvårshold. For med kravet om 70% succes er der ikke tid til larm i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag, så man kan holde fri efter skoletid. Mobning undgås, da man ikke når at blive træt af hinanden med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år. Ved fravær får man ikke hjælp til lektier, og med en lav procent bliver blokken ikke godkendt. Bundkarakterer forebygges af daglige lektier, som holder det faglige niveau ved lige. Eventuelt snyd opvejes af de mange andre faktorer, der indgår i karakteren. Druk begrænses for at kunne møde frisk og udhvilet mandag morgen. Vikarer er sjældne, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget, ved at have sit eget lokale, ved at kunne rose alle unge, og ved at møde nye hold hvert halve år. Når både unge og lærere trives, er det en fornøjelse at være leder. Så hvorfor skifte til privatskole, når man skifter hold dagligt og hvert halve år?

Tvangsklasser kvæler både talent og læring. Det skjules dog ved at erstatte skriftlige prøver med mundtlige, hvor byger af ledende spørgsmål sikrer en mellemkarakter. I de få skriftlige eksaminer sænkes kravet, så man kan bestå folkeskolens afgangsprøve i matematik ved blot at regne hver sjette opgave korrekt. Herefter benytter mange sig af muligheden for at drikke sig til en studentereksamen. For med taxameter-systemets tilskud fastholder skolen alle indmeldte.

Tvangsklassen stammer fra Napoleonstiden. Den tyske enevælde forsøgte at nedkæmpe det franske demokrati, men i stedet besatte Napoleon Berlin. Preussen valgte så ligesom Frankrig at skabe en stærk centraladministration, der kunne mobilisere befolkningen. Hertil krævedes en ny videns-adel til erstatning for den gamle blod-adel. Derfor skabtes en dannelsesskole med tre formål: Befolkningen må ikke oplyses, for så vil den forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes en følelse af nationalisme, så den ser sig som et folk, der kan bekæmpe andre folk, især det franske. Endelig skal skolen udsortere og danne folkets elite til embeder i den nye centraladministration.

Tvangsklasser producerede således embedsmænd til enevælden, samt arbejdsgivere og arbejdstagere til industrisamfundet, hvor kampen om den økonomiske kapital var et nulsumspil med vindere og tabere.

Modsat i et videnssamfund, hvor alle kan blive vindere ved fordeling af videnskapitalen, hvis man afskaffer tvangsklassens nulsumspil med piger som vindere og drenge som tabere.

Tvangsklasser går især ud over drengene. De er to år bagefter i modenhed, hvilket der kompenseres for med overdrevet druk. Spændende gymnasiefester lokker dem til at fravælge erhvervsskolerne for at kunne fortsætte folkeskolens lange duktur. Slutresultatet er en studentereksamen, der er så lille, at mange drenge bliver tilbage, når pigerne drager ind til storbyernes centraliserede universiteter. Her må pigerne så kæmpe om de få drenge, så mange må benytte sædbanker, hvis de vil have et barn.

Med det resultat at Europas befolkningstal er i frit fald: Med 1,5 barn per familie fødes der 0,75 pige pr. kvinde, dvs. 0,5 pige per bedstemor, altså en halvering i løbet af to generationer svarende til ca. 50 år.

Modsat kan man i Nordamerika som 18årig påbegynde sin tertiære boglige eller praktiske uddannelse på lokale colleges, som også er opdelt i selvvalgte halvårshold. Her finder man hurtigt en partner, så man som 25årig har en collegegrad og et job. Samt en familie med tre børn, en til mor, en til far og en til staten, så den kan holde sit befolkningstal.

Medens Europa er ved at uddø, er situationen ganske anderledes ved den sydøstlige grænse, hvor Tyrkiet med sin voksende befolkning snart vil spørge: "Hvor længe kan man gøre krav på sit territorium, når man som EU har institutionaliseret sin selvudryddelse med tvangsklasser? Måske vi og vores nordlige nabo snart skulle bede de tilbageværende europæere om at udvandre til Nordamerika?" Så afskaffelse af tvangsklasser er et mere effektivt forsvar end flere fly og tanks.

Der er derfor brug for et politisk parti, der tør kræve et stop for Europas institutionaliserede selvudryddelse: Erstat tvangsklasser med selvvalgte halvårshold overalt i Europa.

Belønningen venter lige om hjørnet. Drengene får endelig en chance, så hver anden kan blive ingeniør som 22årig, og dermed skabe økonomisk grundlag for at øge velfærden og sænke skatten samtidig. Lokale og regionale colleges giver beskæftigelse og bosætning overalt i Danmark. Og ligestilling mellem drenge og piger stabiliserer Europas befolkningstal.

Som ydeligre belønning venter en fordobling eller tredobling af stemmetallet.

Teknikken er ligetil. Overalt i Europa er Socialdemokratiet i tilbagegang, kun ikke i Danmark. Så til de to forestående valg til folketing og EU skal man blot gang på gang spørge: "Vil Socialdemokratiet være med til at erstatte tvangsklasser med selvvalgte halvårshold, så drengene kan få en chance?"

Svaret bliver nej, for stamklassen er socialdemokratisk hjerteblod. "Det er her, du møder jævnaldrende med en anden social eller etnisk baggrund" hævder partiet, og sætter egne børn i privatskoler.

Ved at frede tvangsklasser vil Socialdemokratiets stemmetal falde til europæisk niveau. Stemmerne vil søge hen til det parti, der anbefaler at gøre som Sverige, hvor OECD har skrevet en rapport om skolesystemets fallit: Nedsæt en OECD-ledet skolekommission, der kan globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole. Også dette vil rød blok afvise, fordi det er en direkte kritik af storbyernes røde borgmestre.

Konservatismen vil forandre for at bevare. Det giver stemmer at forandre forældede institutioner for at bevare arven fra oplysningstiden, kravet om frihed og lighed og solidaritet. Overgang fra tvangsklasser til selvvalgte halvårshold vil ligestille de to køn, så alle unge får frihed til at afprøve og udvikle deres personlige talent. Og øget videnskapital medfører automatisk øget velfærd.

Så konservatismen kan mangedoble sit stemmetal ved at tage ejerskab til kravet: Bevar og styrk individets videnskapital ved at erstatte tvangsklasser med frie halvårshold, i Danmark og i Europa.

Hvem ler højest af gymnasiets latterlige karaktergivning

DEBATINDLÆG INDSENDT 6.08.2018

Gymnasiets karaktergivning mødes med latter i udlandet. Her bruges præstationskarakterer. Vi alene fastholder Napoleonstidens standpunktskarakterer. Hvor fravær ikke medtælles i karakteren, som alene skal være et skøn over det faglige niveau ugen forinden. Hvor alle naturligvis afleverer alt og møder op med fingeren i vejret. Hvilket gør det let at give karakter. Alle får en middelkarakter, og de der klager sig, kan så få en af de to topkarakterer. Universiteterne må herefter slås med de store huller i den basale viden.

Norske middelstudenter morer sig mest. På danske universiteter placeres de foran, da karakterskalaen i Norge kun har enkelttrin. Vi har 2 trin først og herefter 3, 3, 2, 2 og 3 trin.

Karakterer bør selvfølgelig afspejle periodens præstationer. Og med en stopprøve efter første gymnasieår kan karakteren forbedres i anden omgang eller på en erhvervsskole.

Endnu bedre: Nedsæt dog en OECD-ledet skolekommission til at globalisere vort skolesystem fra børnehaven til forskerskole.

Rethink skolerne i Aarhus

DEBATINDLÆG TRYKT 3.09.2018

<https://jyllands-posten.dk/aarhus/meninger/breve/ECE10837358/rethink-skolerne-i-aarhus>

Nu har Aarhus chancen for at 'rethinke' sit skolesystem, så det kan omstilles til den internationale standard med primærskole for børn og sekundærskole for de unge, inspireret af den nordamerikanske highskole. Ved reformen i 1975 valgte vi i stedet den sovjetiske enhedsskole fra 1. til 10. klasse. Men i reformen 2014 har vi mulighed for at indføre en highskole ved at benytte §25 a, som siger: Undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin.

Så hvorfor ikke udskyde ændringen et år, og nedsætte en OECD-ledet skolekommission til at guide omstillingen? OECD vil sandsynligvis anbefale følgende plan:

Kommunerne indretter lokale primærskoler for børn med årlige lærerskift, så læreren kun har én klasse. På de første klassetrin dækker læreren alle 4 omverdensfag: Natur og samfund, sprog og matematik. Senere specialiserer lærerne sig i enten natur & matematik eller samfund & sprog. Læreren har et fast klasseværelse, hvor der hvert år kommer en ny klasse.

I 7. klasse begynder den unge sit identitetsarbejde: hvem er jeg, hvad kan jeg? De unge bør så skifte til en helt ny skole med helt nye lærere, der kun underviser unge.

Ved ankomsten bydes den unge velkommen med agtelse: "Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold sammen med enkeltfaglærere. Som giver dig ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, fx håndværk eller tysk."

Den unges identitetsarbejde støttes nu af seks forskellige valghold, der vælges af interesse eller nysgerrighed, og erstattes af nye hold hvert halve år. Og som godkendes, blot man opnår 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Modsat bruger enhedsskolen tvangsklasser, der stavnsbinder de unge til at følge årgangen, så identitetsarbejdet visner ved at være indespærret i samme stamklasse i årevis, time efter time, dag efter dag, uge efter uge og måned efter måned. Hvilket fører til tvangsklassens veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, flugt til privatskoler af unge, lærere og ledere, samt drenge-mistrivsel, da drenge er to år efter pigerne i modenhed.

Som highskolen netop undgår med daglige selvvalgte halvårshold. For med kravet om 70% succes er der ikke tid til larm i timen, som typisk bruges til at lave lektier til næste dag, så man kan holde fri efter skoletid. Mobning undgås, da man ikke når at blive træt af hinanden med seks forskellige hold dagligt og med nye hold hvert halve år. Ved fravær får man ikke hjælp til lektier, og med en lav procent bliver blokken ikke godkendt. Bundkarakterer forebygges af daglige lektier, som holder det faglige niveau ved lige. Eventuelt snyd opvejes af de mange andre faktorer, der indgår i karakteren. Druk begrænses for at kunne møde frisk og udhvilet mandag morgen. Vikarer er sjældne, da lærere stortrives ved kun at undervise i hjertefaget, ved at have sit eget lokale, ved at kunne rose alle unge, og ved at møde nye hold hvert halve år. Drenge og piger har forskellige aldre, men samme interesse. Så hvorfor skifte til privatskole, når man skifter hold dagligt og hvert halve år?

Tvangsklasser kvæler både talent og læring. Det skjules dog ved at erstatte skriftlige prøver med mundtlige, hvor byger af ledende spørgsmål sikrer en mellemkarakter. I de få skriftlige eksaminer sænkes kravet, så man kan bestå folkeskolens afgangsprøve i matematik ved blot at regne hver sjette opgave korrekt.

Ved at 'rethinke' skolen får Aarhus førertrøjen i Europa, som overalt leder efter et alternativ til de tvangsklasser, man har fastholdt siden Napoleonstiden. De var gode til at opbygge en embedsstand, men er

alt for ufleksible i et videnssamfund, hvor de færreste har samme job hele livet. Og hvor alt for meget talent går til spilde.

Superskoler i Norddjurs

DEBATINDLÆG TRYKT 21.10.2018

<https://jyllands-posten.dk/aarhus/meninger/breve/ECE10918839/norddjurs-oenskes-tillykke-med-de-nye-superskoler>

Hjertelig til lykke til Grenaa og Auning med de to nye superskoler. Og til Hornslet, der med sin beliggenhed ved letbanen vil tiltrække et stort antal børnefamilier, som ønsker at komme tæt på Norddjurs nye superskoler. Og som sikkert snart skifter kommune for selv at kunne oprette en 4årig superskole fra 7. klasse opdelt i selvvalgte boglige eller praktiske halvårshold.

Mange forældre har i årevis ledt efter hold-opdelte skoler, som kan støtte de unges identitetsarbejde: Hvem er jeg og hvad kan jeg? Det kan en superskole, der inspireret af den Nordamerikanske highskole byder den unge velkommen med respekt: Alle har et talent, og sammen skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent gemmen selvvalgte boglige eller praktiske daglige halvårshold med en lærer, der kun underviser i ét fag, hjertefaget, og som vil forsøge at smitte dig med sin faglige begejstring. Og som roser dig for at have talent, eller for at have mod til at prøve noget ukendt, fx håndværk eller tysk, vores vigtigste eksportsprog. Du sikres et højt fagligt udbytte ved at opnå mindst 70% af de uddelte point for fremmøde, aflevering, delprøver, mm. Ellers må du afprøve et andet hold.

En superskole bruger §25a i folkeskoleloven til at ophæve alders-stavnsbåndet fra 7. klasse, for at undgå 'tvangsklassens' ti veldokumenterede plager: Støj, så mange bruger høreværn under arbejdet. Mobning, fordi de unge i årevis tvinges til at være sammen med de samme, time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned. Fravær på grund af støj og mobning, og som igen medfører snyd og bundkarakterer, så afgangseksamen kan bestås ved blot at regne hvert sjette stykke korrekt. Druk, på grund af manglende identitetsudvikling. Vikarer og privatskoler, da mange unge og lærere og ledere flygter fra tvangsklasserne. Drengemistrivsel, da drenge er to år bagud i modenhed. Samt en halveringstid på 50 år for Europas befolkning, hvor et par kun afleverer 1½barn, der så afleverer 1 barn i næste generation.

Modsat på en holdopdelt superskole. Her kombineres lyst og pligt. Den unge følger sin lyst i valg af halvårshold. Pligten kommer af sig selv. Bestå-grænsen på 70% bevirker, at støj og mobning og fravær forsvinder, fordi alle forsøger at færdiggøre dagens lektier på holdet, hvor læreren kan hjælpe. Og når lektierne klares på skolen, bliver fritiden til fri tid. Weekendens druk begrænses for at være klar i hovedet mandag morgen. Vikarer er et særsyn, fordi læreren stortrives i eget lokale med mulighed for at formidle sit hjertefag til halvårshold af interesserede eller nysgerrige unge. Og de to køn får et naturligt indtryk af hinanden ved at have forskellig alder, men samme interesse.

Med praktiske halvårshold vil flere senere vælge en erhvervsuddannelse. Ligeledes vil halvårshold med et gymnasialt C-niveau lette overgangen for mange.

Tilflytningen til Djurslands øges yderligere, fordi superskoler medfører fremkomst af små lokale børneskoler med to fagområder, dansk og samfund samt matematik og natur. De første tre år varetages undervisningen af en hønemor; de sidste tre år af to emnelærere. Læreplaner, fagplaner og timeplaner kan downloades direkte fra Mellemskolen.net.

Hvis superskolerne koordinerer sine halvårshold med Nordamerikanske highskoler, kan Grenaa's IB-skole medvirke til at skabe internationale kontakter, så de unge kan tage nogle halvårshold på en udvekslingsskole.

Superskolerne i Norddjurs vil vække europæisk interesse og bevirke, at Danmarks Lærerhøjskole kan genopstå som en ny kommunal højskole finansieret af rigelige midler fra EU, som har store problemer med for høj ungdomsarbejdsløshed og for lavt fødselstal.

Og den store interesse fra Sjælland og Skåne vil genåbne Grenaa-Hundested linjen med en langsom miljøvenlig færge. Hvor der er plads til både lastbiler og til for- og efter-kurser undervejs.

Så der er store perspektiver i superskoler, ikke kun for de unge.

Toubroskolen kan bevares som hønemor-skole

DEBATINDLÆG TRYKT 28.10.2018

<https://jyllands-posten.dk/aarhus/meninger/breve/ECE10944508/norrdjurs-behoever-ikke-lukke-skoler-hvis-toubroskolen-bevares-som-hoenemorskole>

På en hønemor-skole har læreren kun én klasse, som han/hun underviser i begge fagbloke: sprog og samfund samt tal og natur de første tre år. Herefter underviser to hønemødre i hver af de to fagblokke. Hønemor-skoler findes i næsten alle andre lande, og kan fx studeres i Varberg.

Planerne til en hønemor-skole findes på Mellemskolen.net under navnet Djursby Grundskole.

Som hønemor-skole vil børn strømme til Toubroskolen med letbanen, ikke kun fra fra Grenaa men også fra Aarhus. Og hurtigt vil familierne følge efter.

Sættes forvaltningen til at regne på besparelserne ved en hønemor-skole, behøver Norddjurs ikke lukke skoler.

Dannelseskorstog skaber skolekrig, som kan hindres af en OECD-ledet skolekommission

KRONIKFORSLAG SENDT TIL POLITIKEN 30.10.2018

Det danske skolesystem kan imødesee et dannelseskorstog, baseret på et manifest fra Rønshoved-gruppen bestående af tre teologer, fire magistre og en højskoleforstander. Målet er at helbrede en diagnose, 'Vesten er i forfald', med et dannelsesprogram, der skal bringe skolen tilbage til Napoleontidens nationalromantiske guldalder, samt opdele befolkningen i tre stænder: elite, folk og almue.

Den fiktive forfaldsdiagnose modsiges af det faktum, at aldrig har vesten haft det så godt. På nær i Europa, hvor netop Napoleonstidens dannelsesskole har skabt to reelle problemer, som manifestet dog ikke omtaler: at Europa uddør med alarmerende hast og at drengene proletariseres videnskabsmæssigt. Mere dannelse er derfor det sidste, Europa har brug for. Tværtimod er der brug for at tilbyde de unge, ikke dannelsesskolens årelange tvangsklasser, men Nordamerikas selvvalgte halvårshold, som bygger på dannelsens modsætning, oplysning, som tillader drengene at udfolde deres talent, og som dermed undgår et faldende befolkningstal.

At det danske uddannelsessystem bygger på dannelse, fremgår af dets navn. I den såkaldte 'folkeskole' skal befolkningen omdannes til et folk, der påtvinges dannelse gennem alders-stavnsbånd, hvilket har ført til tvangsklasser med ti veldokumenterede plager: støj, mobning, fravær, bundkarakterer, snyd, druk, vikarer, flugt til privatskoler, drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

De seneste årtier har OECD, Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, gennemført internationale skolesammenligninger. I disse halter Danmark bagefter til trods for, at vi har et af verdens dyreste skolesystemer. Derfor har skolen omformuleret sine mål til kompetencebeskrivelser. Det vil dannelseskorstoget nu ændre tilbage, så den fortsat kan producere en dannelses-elite og et drenge-proletariat.

Dannelseskorstogets manifest 'Dannelse til tiden' findes på Rønshoved Højskoles hjemmeside. Det spørger 'Hvorfor danne?' Svaret gives herefter i tre sektioner med titlerne 'Vesten i forfald og overlevelseskamp', 'Modsigelse af forfaldet' samt 'Dannelsens horisonter', der er opdelt i ti underpunkter.

I den første sektion hævdes, at 'Vestlig kultur befinder sig i en overlevelseskamp.' Samt at 'vi lever i en epoke, hvor den enkelte civilisation griber tilbage i de kulturelle grundværdier for at finde meningen med dens eksistens.' Dernæst hævdes, at 'Overlevelseskampen er foreløbig resulteret i at Vesten har grebet tilbage til Oplysningens værdier, som er kommet under angreb'.

Manifestet taler om Vesten uden at skelne mellem den del, der findes øst og vest for Atlanterhavet. Hvor Nordamerika er i stand til at reproducere sig med 2,1 barn per familie, er Europa ved at uddø med 1,5 barn per familie, hvilket giver 0,75 pige per moder og 0,5 pige per bedstemoder, altså en halvering på ca. 50 år. Så Europa står over for en overlevelseskamp af dimensioner, men det forbigår manifestet i tavshed. Det er i stedet overlevelseskampen mod et påstået forfald, der tales om. Hvori dette forfald skulle bestå, beskrives ikke nærmere, så påstanden bliver stående som et forfaldspostulat. Der i øvrigt modsiges af utallige faktuelle forhold, fx beskrevet i Hans Roslings bog 'Factfulness, ten reasons we're wrong about the world – and why things are better than you think.'

Begrebet civilisation defineres ikke, ej heller anføres, hvordan man kan observere dens adfærd for at kunne udtale sig om den. Er der tale om enkeltpersoner, foreninger, institutioner, firmaer, medier eller andet? Civilisationen forbliver således et spøgelsesbegreb, som man så kan påstå alt om, uden at det kan tilbagevises gennem dens adfærd.

I den anden sektion hævder manifestet, at 'I Europa, og måske endda navnlig i Danmark, er der en udpræget mangel på glæde og stolthed over vores kultur.' Dette modsiges af den store opbakning til politiske afstemninger, til festivaler og til foreninger; af stoltheden over danske sportsbedrifter og dansk film og tv-serier, samt af at Danmark er et af verdens lykkeligste lande i internationale undersøgelser.

Herefter følger endelig en definition af forfalds-postulatet: 'Der er tale om et egentligt forfald i den vesterlandske selvbevidsthed: Relativisme, multikulturalisme, autoritetstab og mangel på historisk bevidsthed.' Dog uden at disse begreber uddybes eller eksemplificeres eller dokumenteres. Dernæst angives hvordan overlevelseskampen skal udføres som en kulturkamp på baggrund af et dannelsesprogram.

Man kunne nu forvente, at manifestet indeholdt en præcisering af begrebet dannelse, al den stund dette begreb ikke har en entydig definition, som det fremgår af eksistensen af videnskabsfaget didaktik, der netop som opgave har at fastlægge dannelsens indhold, og som indeholder forskellige skoler. Manifestet fortier eksistensen af didaktik-faget, og fortier ligeledes, at begrebet dannelse er internationalt ukendt, men kun bruges i germansk talende lande i Nordeuropa, i Sverige kaldet bilding og i Tyskland Bildung.

Med sin kritik af 'mangel på historisk bevidsthed' må det undre, at manifestet undlader at sætte begrebet Bildung ind i sin historiske kontekst. Der hævdes blot under punkt 5 i sektion 3, at 'den tyske idé om 'Bildung', som tidligere har haft stor indflydelse i Danmark og delvist er smeltet sammen med den folkelige dannelse, har et andet tyngdepunkt. Centralt står, at alle uddannelser på højere niveau skal have et grundigt filosofikum.'

Man kunne ellers have oplyst sig ved at lave Google-opslag i Den store Nordiske samt i Salomons Konversationsleksikon, der viser tilbage til Herders folke-begreb og tysk nationalromantik, hvormed Herder erklærer 'Krig imod Oplysningstidsalderens Falanks'. Endvidere oplyser opslag, at Herders 'kultursyn havde elementer, som blev udviklet positivt og negativt i den tyske og danske nationalromantik ligesom både marxister og senere nationalsocialister ønskede at tage hans begreb om folket til indtægt.' Endelig oplyses, at Herder øvede indflydelse på Hegel, der hævder eksistensen af en Verdensånd, som udtrykker sig gennem den skønne kunst og gennem folkenes historie.

Og på Humboldt, der skabte Napoleonstidens preussiske embedsrettede og linjeopdelte dannelsesskole, som stadig bruges i det meste af Vesteuropa, og som skulle mobilisere den tyske befolkning på tre måder: Befolkningen må ikke oplyses, da den så ville forlange demokrati som i Frankrig. I stedet skal den indpodes nationalisme, så den ser sig som et folk, som får identitet ved at følge Hegels Verdensånd og bekæmpe andre folk, især det franske. Endelig skal dens elite udsorteres til en ny videns-adel til embeder i en ny stærk centraladministration ligesom den i Frankrig.

Ved at negligere den historiske baggrund fortier manifestet, at dannelse er nationalismens og marxismens søster; og forældrene er Herders folkelige antioplysning og Hegels religiøse verdensånd, der er i opposition til kristendommen. Inviteres dannelsen indenfor, følger der altså nogle uhyggelige tankesystemer med.

Endelig anbefales en elite til at løse den påståede forfaldsdiagnose: 'At modsige det vestlige forfald og anvise veje ud af det forudsætter tro, kraft og offervilje, og det forudsætter en veluddannet elite, som er sig sit ansvar bevidst.' Behovet for en elite uddybes under punkt 5 i sektion 3: 'Dannelse forudsætter formidling fra voksne, myndige personer, som nogle gange 'ved bedre', dvs. dannelse forudsætter en elite, der har tilegnet sig en font af kundskaber og erfaringer, hvormed den stiller sig til rådighed.'

Dannelsen skal altså formidles af de dannede, hvor spørgsmålet 'Hvad er dannelse?' besvares med selvreferencen 'Dannelse er det, de dannede er i besiddelse af'. Altså endnu et eksempel på det klassiske løgnerparadoks 'Denne sætning er usand', som er sand, hvis og kun hvis den er usand. At efterspørge en elite som 'ved bedre' fører direkte tilbage til Platons anbefaling af at forkaste demokratiet og acceptere de bedrevidende filosofers formynderi. Igen i god overensstemmelse med Herders afvisning af Oplysningstiden og af Platons modstandere, sofisterne, som anbefalede befolkningen at oplyse sig om forskellen på natur og vedtægt for at undgå skjult formynderi i form af vedtægt præsenteret som natur.

Videre skriver manifestet under punkt 5: 'Bevidstgørelsen vil altid forestås af en veluddannet elite, hvis rette navn er det tilsyneladende selvmodsigende 'en folkelig elite'. Det modsatte af folk er imidlertid ikke elite,

men almue.' Så manifestet anbefaler åbenbart at vende tilbage til en opdeling af befolkningen i tre stænder: de dannede, folket og almuen. Svarende til de nationalliberales anbefaling til grundloven i 1849.

Tja, man mindes hvordan Oehlenschläger beskrev romantikkens kerne i Guldhornene: 'For de sieldne Faae som vor Gave forstaae, som ei Jordlænker binde, men hvis Siele sig hæve til det Eviges Tinde, for dem lyder atter vort Bliv!'

Sektion 3 er opdelt i ti punkter, der uddyber hvad dannelse er. Punkterne er et fint bud på, hvad oplysning kunne være, bortset fra punkt 5 om elite og folk. Manifestet har så bare erstattet ordet oplysning med ordet dannelse, måske for at give det indtryk af, at kun dannelse kan levere de beskrevne værdier; samt for at skjule, at dannelse i sit udgangspunkt står for antioplysning.

Manifestet har en pointe ved at hævde, at historisk bevidsthed er vigtigt. Derfor kan det undre, at det fuldstændig negligerer filosoffer og sociologer fra det tyvende århundrede, men hele tiden vender tilbage til Grundtvig. Og hvorfor negligeres Kierkegaard?

Hvor Grundtvig var tilhænger af Herder og Hegel og den tyske nationalromantik, var Kierkegaard modstander af Hegel. Hvor Kierkegaard kun havde den kristne gud, havde Grundtvig to guder, den kristne inden for kirken, og udenfor den hegelske verdensånd, der udtrykker sig gennem folkenes historie; hvorfor det ikke er underligt, at Grundtvig i flere artikler i 1848 advarede mod at indføre en demokratisk forfatning, fordi det ville give almuen politisk magt.

Hvor Grundtvig ønskede at forvandle en hel befolkning til ét folk, ønskede Kierkegaard at fokusere på hin enkelte. Hvor romantikken fokuserede på at nyde verdensåndens fremtræden i den skønne kunst, ønskede Kierkegaard at fokusere på det gode fremfor det skønne. Indenfor forstod Grundtvig at levendegøre kirkens to sakramenter, dåb og nadver, fx i salme 459: 'Tag vor Herre på hans ord, nyd ham ved hans nådebord! Æd hans kød, og drik hans blod, og stat op, som han opstod!'. Uden for på kirkegården stod Kierkegaard og så ind i kirken på korset, der illustrerer kristendommens kerne: Nederst er vejen, hvor man passivt dyrker det skønne. Tværstoplen er så valget med fristelsen til at vælge det onde i stedet for det gode. Valg kan medføre lidelse og fortabelse, men også nåde, så man på tredjedagen kan genopstå og forsætte videre opad, men nu udtrådt af anonymitet til reel eksistens ved at acceptere valgets og nådens gave. Men udefra kunne Kierkegaard også se kristenheden som en pyramide af degne, præster, provster og biskopper, der skygger for kristendommens kors.

Ved at skelne mellem den eksisterende kristendom og den institutionaliserede kristenhed foregriber Kierkegaard de advarsler mod overdreven institutionalisering, der senere fremsættes af Bauman og Arendt. I sin bog om sociologisk tænkning advarer Bauman således mod en 'mål-middel forveksling', hvor institutionens overlevelse bliver et mål i sig selv uanset hvor nytteløs den måtte være blevet i lyset af det oprindelige mål. Og i sin bog om Eichmann i Jerusalem advarer Arendt mod 'ondskabens banalitet': I en institution kan den enkelte ikke træffe eksistentielle valg, da man skal følge ordrer, uanset om de er gode eller onde.

Med sit fokus på hin enkelte og på valgets gave lægger Kierkegaard grunden til eksistentialismen, der kulminerer med Heidegger, som gentager sofisternes advarsel: I definerende er-sætninger skal man stole på subjektet, det er eksisterende natur, men betvivle prædikatet, som kan være falsk natur i form af maskeret vedtægt.

Heidegger blev læst med interesse i Frankrig, Oplysningstidens anden republik, og inspirerede her den franske poststrukturalisme, der for at bevare individets frihed advarer mod formynderi skjult i vores mest centrale institutioner som ord, sætninger, diagnoser, helbredelse og skoler. I sin bog 'Overvågning og straf' opfatter Foucault således skolen som et 'fængsital', der blander magtteknikker fra fængslet og hospitalet. De unge skal vende tilbage til klassen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis. Og i klassen hersker et sandhedsregime, som tvinger dem til at acceptere diagnoser skabt af abstrakte begreber, hvor fx begrebet 'dannelse' automatisk installerer diagnosen 'udannet'. Som man dog kan frelses fra af den 'pastorale magt', der siger: 'Du er udannet, men frygt ikke, thi vi de dannede skal nok frelse dig. Du skal blot gøre tre ting: du skal acceptere og angre din 'udannelse', du skal komme til vores dannelsesinstitution, og her skal du adlyde os blindt, ellers er du selv skyld i din fortabelse og eksklusion.'

For at undgå en lang og opslidende skolekrig mellem kompetencer og dannelse, kunne vi gøre som Sverige, hvor et sammenbrud i skolesystemet har affødt OECD-rapporten 'Improving schools in Sweden, an OECD perspective'. Derfor bør også Danmark nedsætte en OECD-ledet skolekommission, der kan give råd til,

hvordan vi kan globalisere det danske skolesystem hele vejen fra førskole til forskerskole, så den danske ungdom kan tilbydes dannelsesrejser til udlandet for der at modtage en del af deres undervisning. På denne måde vil skolen kunne støtte i stedet for at kvæle de unges identitetsarbejde, samt give drengene en chance ved at sætte en stopper for deres fortsatte videns-proletarisering.

Tvangsskolens 10 plager står i vejen for fremtidens folkeskole

BRAGT I JP AARHUS DEN 20.01.2019

Vi bør gøre op med den sovjetinspirede enhedsskole, hvis skolen skal være en kraftfuld motor for bæredygtig udvikling.

Arkivillustration: Rasmus Sand Høyer

Er folkeskolen klar til fremtiden? Skoling er nemlig nummer fire blandt de 17 verdensmål, der er opstillet af de Forende Nationer, FN, for at sikre en bæredygtig udvikling, så vi kan aflevere kloden, som vi modtog den.

FN skriver, at skoling er en af de mest kraftfulde motorer for en bæredygtig udvikling og opfordrer derfor til at sikre inden 2030, at alle piger og drenge gennemfører gratis, rummelig primær- og sekundær skolegang af høj kvalitet, der fører til relevante og effektive læringsresultater. Samt at sikre, at alle unge og en væsentlig del af voksne, både mænd og kvinder, opnår færdigheder i at læse og regne.

Dette bakkes op af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, OECD, der i rapporten 'Læringsmål 2030' fremsætter en fælles vision: 'Vi forpligter os til at hjælpe den lærende til at blive et helt menneske, der kan udvikle sit potentiale og hjælpe med til at skabe en fælles fremtid med trivsel for individer, fællesskaber og planeten.'

Desuden skal den lærende udvikles til aktør, der kan formulere mål og finde midler til at opnå målet, både i egen skoling og gennem hele livet. Skolen skal derfor anerkende den lærendes individualitet og acceptere, at også skolen selv er del af en læringsproces.

To faktorer angives som centrale for at udvikle aktører. Den ene faktor er et individuelt læringsmiljø, der understøtter og motiverer den enkelte lærende til at forfølge sine interesser, til at forbinde forskellige læringsoplevelser og læringsmuligheder, og til at udforme egne læringsprojekter og læringsprocesser i samarbejde med andre. Den anden faktor er at opbygge et solidt fundament af læsning og regning og digitale kompetencer tillige med trivsel og et godt helbred.

Netop sådan er skolen for børn og unge indrettet i Oplysningstidens første republik i Nordamerika. Børnene har en hønemor, der kun har én klasse, og derfor hurtigt får øje for, hvordan det enkelte barn kan stimuleres på sin måde. Senere melder den unges identitetsarbejde sig med spørgsmålet 'Hvem er jeg, hvad kan jeg'. Den unge tilbydes så en helt ny skoleform, highskolen. Her er lærerne specialiseret til de unge, og underviser kun i ét fag, hjertefaget, for at støtte den unges identitetssøgen med høj faglighed. Kort sagt, skolens opgave er at oplyse barnet om sin omverden, og den unge om sit eget potentiale.

Ved ankomsten bliver den unge derfor budt velkommen med agtelse: 'Alle har et talent! Og i fællesskab skal vi nu afdække og udvikle dit personlige talent. Det sker med daglige lektier i selvvalgte praktiske eller boglige halvårshold, hvor du får ros for at have talent, eller for at have mod til at afprøve noget nyt og ukendt, for eksempel håndværk eller fremmedsprog. Det sidste år i highskolen kan du så prøve kræfter med halvårlige collegehold.'

Den unge oplever nu en skoledag med 6 forskellige valghold, valgt efter interesse eller nysgerrighed, og som erstattes af nye hold hvert halve år. Og som godkendes, hvis den unge opnår mindst 70% af de points, der gives for fremmøde, aflevering, delprøver mm.

Med afsluttet highskole og påbegyndt college som 18-årig vil hver anden have en fleksibel bachelorgrad som 22-årig. Og som 25-årig have et job og en familie med tre børn: en til mor, en til far og en til staten, så den ikke uddør.

Oplysningstidens første republik skabte således en skole til individuel talentudvikling. Modsat gik det i den anden republik i Frankrig. For oplysning avler antioplysning, ivrigt støttet af enevælden, der straks overfaldt den franske republik, som for at beskytte sig skabte eliteskoler, så blod-adelen kunne erstattes af en ny videns-adel. Med så stor succes, at Napoleon i stedet besatte Preussen. For at få ham ud, måtte Preussen så skabe sine eliteskoler byggende på tysk antioplysende dannelses-filosofi om en Verdensånd, der udtrykker sig gennem den skønne kunst og gennem folk og deres historie. Dannelsen og dens 'Volkschule und Gymnasium' blev grebet med kyshånd af romantikken og marxismen, hvor blandt andet Grundtvig og Marx sørgede for at skole og samfund blev præget af nationalisme og socialisme.

Studereroprøret i 1968 bragte marxisterne ind på universiteterne, hvor de i 1975 medvirkede til at indføre en tiårig sovjet-inspireret enhedsskole med tilhørende alders-stavnsbånd og tvangsklasser, så de unge tvinges til at følge årgangen fra 7. klasse.

Det har ført til tvangsklassens ti plager: fravær og støj og mobning, bundkarakterer og snyd og druk, privatskoler og vikarer, samt drenge-mistrivsel og befolkningsnedgang.

Fravær kommer af tvang samt af manglende konsekvens, da skolen får penge for at fastholde de unge. Men også i timen opstår fravær ved skift til sociale medier på PC eller mobil. Støj opstår, når læreren skal bruge ekstra tid på at hjælpe dem med højt fravær. Ønsker man at løse en opgave, er et høreværn ofte nødvendigt. Mobning opstår naturligt, når en gruppe tvinges til at være sammen time efter time, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned i årevis.

Fravær fører til bundkarakterer og snyd, hvor opgavebesvarelser tit hentes på nettet. Resultatet kan så aflæses ved folkeskolens afgangsprøver. Mange unge går slet ikke op, og i matematik skal man blot regne hvert sjette stykke rigtigt for at få den danske bestå-karakter 02, der i øvrigt ligger to trin under den Nordamerikanske bestå-karakter. Resten af verden bruger skriftlige prøver på det gymnasiale niveau. Her bruger vi i stedet skønskarakterer og mundtlige prøver, hvor ledende spørgsmål sikrer, at næsten alle består.

Når identitetsarbejdet går i stå, visner det personlige talent, så der kompenseres med druk. Og den danske verdensrekord i ungdomsdruk kommer til fuld udfoldelse i gymnasieskolernes konkurrerende festkulturer og på universiteternes rusuger.

Tvangsklassens mange plager fører til elevflugt til privatskoler. Samt til lærerflugt, der igen medfører behov for vikarer.

Især drenge mistrives, da de er to år efter piger i personlig udvikling. Da Sønderjylland var preussisk, blev drengene da også konfirmeret to år efter pigerne. Tvangsklasser giver de to køn et så skævt billede af hinanden, at det påvirker fødselstallet. I Europa fødes der 1½ barn per familie, dvs. 0,75 pige per mor eller 0,5 pige per bedstemor, altså en halvering af befolkningen på 50 år.

Så nej, folkeskolen er langt fra klar til fremtiden. Skal den unge være aktør i et bæredygtigt samfund, skal skolen tilbyde individuelle læringsforløb til udvikling af det personlige potentiale. I stedet bruger skolen

alders-stavnsbåndets tvangsklasser til at institutionalisere en talentmassakre med tilhørende mistriksel og helbredsskader. Og til at udrydde sin egen befolkning.

Men de politiske partier står vel på spring for at hindre, at Europa uddør, og for at efterleve rådene fra FN og OECD?

Socialisterne fremstiller sig i helsidesannoncer som beskyttere af børn og unge, så den sociale baggrund ikke hele tiden reproduceres. Adspurgt om de så vil afskaffe alders-stavnsbåndet, er svaret et rungende nej: Tvangsklassen sikrer netop, at alle socialgrupper mødes. Og sikrer samtidig at først drengene, senere hele befolkningen proletariseres, så der opstår et behov for socialistisk ledelse. Derfor sætter mange socialister egne børn i privatskoler, som netop er de liberales måde til at undgå den socialistiske tvangsklasse.

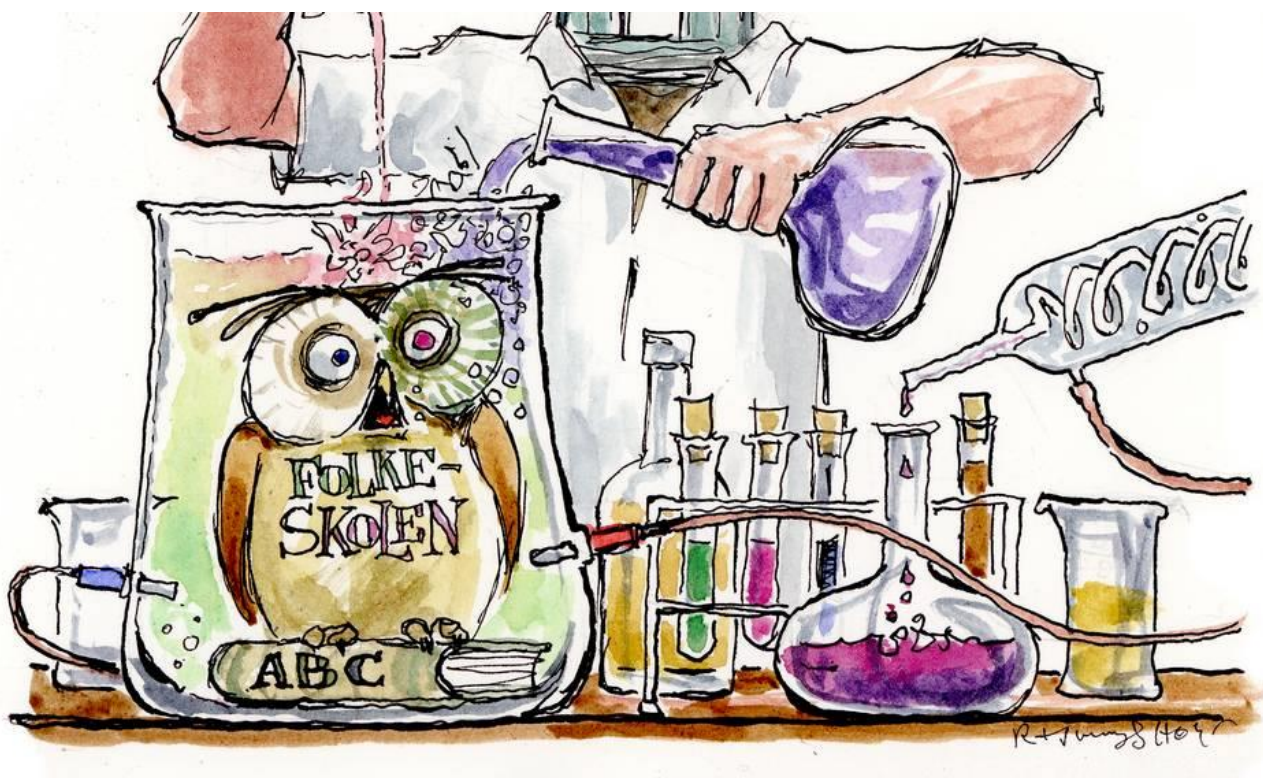
Dette giver de konservative mulighed for at genrejse sig til samme høje niveau som i nabolandene, hvor de ofte har regeringsmagten. Partiet har som det eneste et handleord i sit navn, at bevare, så det ligger lige for at sige: 'Tvangsklasser skal erstattes af selvvalgte boglige og praktiske halvårshold. Det vil bevare drengens talentmasse. Det vil bevare beskæftigelse og beboelse overalt i Danmark. Og det vil bevare Europas befolkning, som ellers uddør med en halveringstid på 50 år.'

Men bedst vil det være med et folkekrav: Nedsæt en OECD-ledet skolingskommission, der kan globalisere den danske skole fra førskole til forskerskole, så Danmark bliver blandt de første nationer, der opfylder de globale læringsmål 2030.

Regionsrådsvalget er en hån mod demokratiet

BRAGT I JP AARHUS DEN 12.04.2019

Forebyggelse hører under kommunerne, men netop derfor burde regionen oprette en tværkommunal tænketank til at inspirere og koordinere og vidensdele den forbyggende indsats.

Arkivillustration: Rasmus Sand Høyer

Regionsrådsvalget 2017 handlede især om den store vækst i livsstilssygdomme stammende fra unges alkoholmisbrug og mistriksel. Problemet kunne løses administrativt ved flere midler og flere læger til psykiatrien. Hvilket desværre var umuligt, da ekstra midler ville sprænge statens budgetramme, og da det tager mange år at uddanne nye læger til psykiatrien. Ikke desto mindre var det den løsning, 19 af de 20 opstillede lister i Region Midtjylland fremlagde.

Politik består af information, debat og valg. Politiske lister skal derfor bruge deres sociologiske fantasi til at fremlægge begrundede alternativer. Men når alle lister siger det samme, er der intet at debattere eller stemme om. Derfor faldt valget på 11 velkendte partier. Når alle lister så ovenikøbet peger på samme urealistiske løsning, er der ingen grund til at stemme overhovedet. Så håner man demokratiet.

Kun liste 20, Afskaf Tvangsklasser, pegede på et alternativ: Forebyggelse er den bedste vej til besparelse og øget kvalitet. Forebyggelse hører under kommunerne, men netop derfor burde regionen oprette en tværkommunal tænketank til at inspirere og koordinere og vidensdele den forbyggende indsats. Især da forebyggelse vil begrænse behovet for regionens tre mangelopgaver, mangel på sundhed og vækst og regional udvikling. Så forebyggelse og behandling er lige vigtige.

Forebyggelsen bør begynde der, hvor vi formes – i skolen. Det har god mening at følge alderstrinnet for børn, men ikke for unge, hvor alderstavnsbånd fra syvende klasse skaber tvangsklasser med 10 veldokumenterede plager.

Tvangsklasser går især ud over drengene, som er to år bagud i modenhed. Da Sønderjylland var preussisk, blev drengene da også konfirmeret to år efter pigerne. Piger kan altid finde interessante drenge, men drengene må vente til 9. klasse og til 3. g, før pigerne finder dem interessante.

Mistrivsel går ud over karaktererne, så det er primært piger, der flytter ind til de centrale universitetsbyer og besætter landets embeder, mens mange drenge lades tilbage som ufaglærte. Landet mangler derfor teknisk arbejdskraft på alle niveauer fra faglærte til ingeniører.

Tvangsklasser fører endvidere til et så lavt fødselstal, at halveringstiden er 50 år for Europas befolkning, hvor hvert par afleverer 1,5 børn, der så afleverer et barn i næste generation.

De andre plager er: fravær på grund af manglende interesse og manglende konsekvens, da skolen betales for at fastholde de unge; høreværn på grund af klassestøj, da læreren ofte kun når at hjælpe dem med højt fravær; mobning, fordi de unge tvinges til at være sammen time efter time i årevis; snyd og bundkarakterer på grund af fravær; druk som kompensation for mistrivsel; samt vikarer og privatskoler, fordi mange unge, lærere og ledere flygter fra tvangsklassens 10 plager.

Tvangsklasser kan dog afskaffes med §25a i den nye folkeskolelov, der siger »undervisningen kan organiseres i hold inden for den enkelte klasse og på tværs af klasser og klassetrin«.

Jeg valgte derfor at opstille min egen liste for at give vælgerne mulighed for at sige nej tak til tvangsklasser, hvor mislykket identitetsarbejde kompenseres med misbrug, der sender mange unge videre til behandling i overbelastede social- og sundhedssystemer.

Jeg informerede om tvangsklassens 10 plager i avisreklamer og læserbreve samt på de sociale medier med siderne ”Quit Tvangsklasser” på Facebook og på Youtube. Sidernes råd findes stadig, men de indvalgte ønsker ikke at blande sig i kommunernes arbejde.

Det er så endnu en grund til at nedlægge regionsrådene. Ikke kun er deres valg en politisk parodi med enslydende alternativer.

Men åbenbart formår de heller ikke at koordinere kommunernes historiske chance for, at unge vil kunne udføre deres identitetsarbejde på en skole præget af frihed til at afprøve og udvikle det personlige talent, af lighed mellem kønnene og af solidaritet mellem socialklasserne.

Ingen ingeniørmangel med fireårige STEM-klasser

Sendt til JP den 12.6.2019

At landet mangler ingeniører i hobetal er dokumenteret til hudløshed. Og løsningen er såre enkel. Opret fireårige kønsopdelte STEM-klasser fra 7. klasse, to år på folkeskolen og to år på HF.

Hvadfor noget? Hvad er en STEM-klasse? Og hvorfor kønsopdelt?

Uden for Europa tales der konstant om at øge STEM-undervisningen. Her kunne man under valgkampen gå fra det ene politiske parti til den næste, uden at de vidste det. Og selv på universiteternes naturvidenskabelige afdelinger skal man være heldig, hvis man kan få et svar. Og folkeskolerne og gymnasierne kører bare videre i deres rutiner.

STEM står for Science, Technology, Engineering og Mathematics, altså de fire fag, som er aldeles centrale for at kunne konkurrere globalt.

Og vigtigst af disse er matematikken, som sover tornerosesøvn i den danske skoleverden. For 50 år siden blev regnefaget afskaffet af den overabstrakte nye matematik, som stadig lever i bedste velgående på landets lærerskoler. Med det resultat, at de internationale landvindinger inden for regnefaget er totalt ukendte i Danmark, så Danmark ligger langt nede i internationale undersøgelser. Klart, når man lader de unge bestå folkeskolens afgangsprøve ved blot at kunne regne hvert sjette stykke. Med det resultat, at først gymnasierne og siden universiteterne må sænke det faglige niveau for ikke at dumpe alle.

I STEM-klasser vokser matematikken frem af sine rødder i den omgivende verden; og anvendes til noget praktisk. Og STEM-klasser gør det muligt at nedprioritere nytteløse humanistiske dannelsesfag. Og med STEM-klasser kan hver anden dreng og hver tredje pige være ingeniør som 22-årig, hvilket vil øge nationalindkomsten betydeligt.

Og kønsopdelt naturligvis. For både drenge og piger får et helt skævt indtryk af hinanden, da folkeskolens praktiserer alders-stavnsbånd med tvangsklasser, hvor både drenge og piger mistrives, da drengene er to år bagud udviklingsmæssigt.

Kort sagt, blot en lille smule sociologisk fantasi vil få ingeniørmanglen til at forsvinde.